JL
Ram 211, N12TT
N12
22281

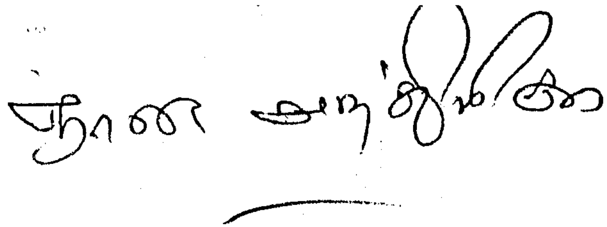

Supplement to the "Hithakarini."

664
3-12

THE

GNANACHANDRIKA

A series of books published in monthly parts in Tamil, devoting to the Dissemination of Ancient and Modern Religion, Philosophy Fiction etc. :: :: :: ::

Vol. 1 June & July 1912 Nos. 3 & 4

664
3·12

(1) தத்வவிளக்கம்

(2) நிரஞ்சனை (ஓர் நவீனம்)

(3) பர்த்ருஹரி (ஓர் நாடகம்)

வருஷ சந்தா ரூ. 1-4-0] [தனிப்பிரதி அணா 4

EDITED AND PUBLISHED BY
PANDIT VISALAKSHI AMMAL,
MYLAPORE, MADRAS, S.

JL
Rm, 211, NILTT, N12
822-81o

222810

664
3.1

தத்துவதரிசனி

"ஸர்வம் பிரம்மமயம் ஜெகத்." இவ்வுலக முழுவதும் பிரம்மமயமென்பது அத்வைதிகளின் கொள்கை. எல்லா மதஸ்தர்களும் அவ்வாறே கூறுகின்றனர். கடவுளில்லாத இடமேது? ஆதலின் ஸகல மூர்த்திகளும் பரப்பிரம்மமென்பது பெறப்பட்டது. மேற்கூறிய காரணத்தால் சுப்பிரமண்யம், சிவன், விஷ்ணு, விநாயகர் முதலிய இந்து மதஸ்தர்கள் தொழுந்தெய்வங்களும், கிறிஸ்துவர்கள் வணங்குங் கர்த்தரும், மகம்மதியர்கள் போற்றும் ஆண்டவனும், புத்தர்கள் வழுத்துந் தெய்வமும் பரப்பிரம்மமேயன்றி வேறல்ல. விவேகிகள் எந்த மதத்தையும், எந்த மூர்த்தியையுந் தூஷிக்கமாட்டார்கள். எல்லா மதங்களும் ஞானிகளுக்கு ஸம்மதமே. அஞ்ஞானியாயிருக்க எவன் விரும்புவான்? ஆதலின் ஞானத்தை ஸம்பாதிப்பதில் நோக்கமுடைய கனவான்கள் [illegible] மதச்சண்டைகளின்றி ஸகல மூர்த்திகளையும் பரப்பிரம்மமாய் பாவித்து வணங்குகின்றனர்.

"சிவனும் சீவனும் ஒன்று" என்பது அத்வைதிகளின் ஸித்தாந்தம். சிவன் என்பது பரப்பிரம்மம். சீவனும் அந்தப் பிரம்மமே. ஆதலின் பாரமார்த்திக தசையில் சிவனும் சீவனும் ஒன்றென்று அத்வைதிகள் கூறுகின்றனர். அவ்வித தசையை [illegible] பல மார்க்கங்களேற்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளாவன:—கர்மம், பக்தி, ஞானமென்னும் மூன்று மார்க்கங்களே. இம்மூன்றின் பலனும் முடிவி லொன்றென்பதை அடிக்கடி கூறியிருக்கிறோம். ஓர் ஊருக்குப் பல வழிகளிருப்பதுபோல் மோக்ஷத்தை அடைவதற்கு மேற்கூறிய மூன்று வழிகளிருக்கின்றன. கர்மத்தை ஈசுவரப் பிரீதியாகச் செய்து அதன் பயனைத் தான் வேண்டாமலிருப்பதாலும், [illegible]ன்றி யாரிடமும் பிரீதியில்லாமல் முடிவி[illegible]ம் நிறைந்த [illegible]ருள் அவரே யென்றுணர்ந்து எல்லாவர்[illegible]ம் அவராகப் பாவித்துப் பக்தி செய்வதாலும், பிரம்மமொன்றைத் தவிர ஜெகஜீவ [illegible]பரங்களெல்லாம் பொய்யென்றுணர்ந்து ஆத்மஞானத்தை யடைந்து முடிவில் அவ்வாத்மாவே எங்கும் வியாபித்திருக்கிற [illegible]தென்[illegible]து தானே பிரம்மமென்பதை [illegible]ணரும் திவ்யஞானத்தை யடைவதாலும் முக்தியைப் பெறக்கூடும். ஆதலின் புத்திமான்கள் இம்மூன்று மார்க்க[illegible]

களையும் படிப்படியாய் அனுஸரித்துக் கடைத்தேறுகின்றனர்.

"அத்வைதம்" என்றால் இரண்டற்ற தென்றருத்தம். அதாவது பிரம்மமொன்றே உண்மை. மற்றப் பொருள்கள் பொய். ஜெகஜீவ பரங்களுக்குக் காரணம் பிரம்மமாதலின் காரணப்பொருள் நிச்சயமாயுங் காரியப்பொருள் பொய்யாகவும் ஏற்படுகிறது. மண்ணால் குடத்தைச் செய்கிறோம். மண் காரணம், குடம் காரியம். காரணமாகிய மண் உண்மையானது. காரியமாகிய குடம் பொய். மண்ணைத்தவிர குடமென்பது உண்மையில் உண்டா ? இல்லை. மண்ணுக்கு ஓர்வித ரூபத்தையும் நாமத்தையுங் கொடுப்பதால் குடமாகிறது. நாராயணன் என்னுமொரு நடிகனுக்கு நாடகத்தில் ஊர்வசி வேஷம் போட்டால் அவன் வேறாவானா ? ஸ்திரீயைப்போல் அந்த வேளைக்குத் தோன்றுகிறானேயன்றி உண்மையில் நாராயணன் நாராயணனென்னும் புருஷனே. அவன் ஊர்வசியல்ல. நாராயணனை நன்றாக அறிந்தவர்கள் அவன் ஒருபேர் வழிதான் இரண்டு ஆசாமியல்ல. நாமத்தாலும் ரூபத்தாலும் ஊர்வசிபோல தோன்றுகிறானென்பதை நிச்சயமாயறிவார்கள். அதுபோல் யோகிகள் பிரம்மமொன்றே உண்மைப்பொருளென்றும் அது மாயையின் காரியத்தால் ஜெகமாகவும், ஜீவர்களாகவும், திரிமூர்த்திகளாகவும் தோன்றுகிறதென்றும் நிச்சயமாயறிவார்கள். ஆதலின் அத்தகைய பிரம்ம ஞானத்தை யடைய விரும்பும் வேதாந்திகள் எல்லா மூர்த்திகளையும் பரப்பிரம்மமாகப் பாவித்துப் பூசிக்கின்றனர்.

"சொர்க்கம் நரகம்" முதலிய வியவகாரங்க ளுண்டாவெனின் ஜெகஜீவ பரங்களுண்டென்று நம்புவோர்க்கு ஸ்வர்க்க நரகவியவஹாரங்களுண்டு. பிரம்மம் ஒன்றைத்தவிர மற்றப் பொருள்களில்லை யென்று கூறும் பிரம்ம ஞானிகளுக்கு மேற்கூறிய ஸ்வர்க்க நரகங்களில்லை. இதனால் நாமறிவது யாதெனில், நாம் ஆத்மஞானத்தை யடையுமளவுஞ் சாஸ்திரங்களில் விதித்திருக்கிற கர்மங்களைச் செய்தே தீரவேண்டுமென்பது. அவ்வாறு செய்யாவிட்டால் பாபமுண்டாகிப் பலஜென்மங்களெடுத்து அவஸ்தைப்படுவோமென்பதற் கையமில்லை.

"எங்கு நிறைகின்ற பொருள்" என்று பெரியோர் கூறி யிருக்கின்றனர். பரம்பொருளாகிய பகவான் எங்கும் நிறைந்திருப்பதால்

அவரைப் பரிபூரண ரென்கிறோம். இதை ஒப்புக்கொள்ளாத மதஸ்தர் யாருமில்லை. கடவுள் எங்கும் நிறைந்தவரெனின் எந்த விடத்திலும் அவர்தானே யிருக்கவேண்டும். வேறொரு வஸ்து இருக்கமுடியாதன்றோ ? மனிதனாகிய நாமிருக்கிறோமே யெனின் அது நியாய விரோதம். அப்போது நாம் இருக்கிற விடத்தில் கடவுளில்லை. கடவுளுக்கு அபரிபூரணத்தன்மை உண்டாகிறது. ஆதலின் அத்வைதிகளின் கொள்கைப்படி பிரம்மமொன்றே யுள்ளது. அது தான் எங்கும் வியாபித்திருக்கும் பொருள். மற்றப் பொருள்களெல்லாம் பிரம்மத்தின் தோற்றமேயன்றி வேறல்ல என்னும் சித்தாந்தம் நிலைக்கிறது. மாயையென்னும் குணத்தால் அஞ்ஞானிகளாகிய நமக்குப் பிரம்மமானது சூரியனாகவும், சந்திரனாகவும், நக்ஷத்திரங்களாகவும், மிருகங்களாகவும், பிராணிகளாகவும், மலை, மரம், செடி முதலிய வஸ்துக்களாகவுங் காணப்படுகின்றன. இருட்டு வேளையில் வழிநடப்பவனுக்குக் கயிறு சர்ப்பம்போல் தோன்றி பிரமையை யுண்டாக்குவதுபோல் ஞானமில்லாத நமக்குப் பகவான் ஜெகமாகவும், ஜீவர்களாகவும், திரிமூர்த்திகளாகவுந் தோன்றி அது வேறு இது வேறு என்னும் மயக்கத்தை யுண்டாக்குகிறார். இம்மாயை நீங்குவதற்காக அவரது பாதாரவிந்தங்களைப் பத்திரம் புஷ்பம் முதலியவற்றால் அர்ச்சித்துப் போற்ற வேண்டும்.

"மாயை ஏன் வந்தது ?" கயிறு ஏன் பாம்பாகத் தோன்றவேண்டும் ? கயிறுக்கும் பாம்பைப்போல் காணப்படும் ஓர் சக்தி யிருக்கிறது. அதுபோல் பரப்பிரம்மத்துக்கும் உலகம்போல் காணப்படுஞ் சக்தி உளது. உண்மையாகப் பார்க்குமிடத்தில் கயிற்றுக்கு அவ்வித சக்தி யுண்டோ ? இல்லை. வெளிச்சத்தில் பிரயாணஞ் செல்லுகிறவன் கயிற்றைப் பாம்பென்று பிரமிக்கிறதில்லை. பாம்பாகத் தோன்றுகிற குணம் அக் கயிற்றினிட மிருக்கிறதென்பதையும் அறியார்கள். அதுபோல் ஞானம் என்னும் வெளிச்சத்திற் செல்வோர் பகவானிடம் மாயை யிருப்பதை யறியார்கள். மாயை யென்பது அவர்கள் விஷயத்தில் மறைந்து போகிறது. ஆதலின் பிரம்மமொன்றே உண்மை யென்றறிக.

"ஞானமே பிரதானம்" மனிதர்களாய்ப் பிறந்தவர்கள் ஞானத்தை ஸம்பாதிப்பதவசியம். அந்தத் தேடாமல் ... பொருளைத் தேடி

வதில் மட்டும் பிரயோஜனமில்லை. வராகம் மலத்தைத் தின்று தேகங் கொழுத்து சுயேச்சையாய் அலைகிறது. அதுபோல் மனிதனும் வயிரார உண்டு களிக்கிறான். நாய்க்குக் கோபம் வருவதுபோல் மனிதனுக்குஞ் சீற்றம் உண்டாகிறது. காக்கைகள் அன்னத்தைக் கண்டோடுவதுபோல் மனிதனும் சோற்றுக்காக ஓடுகிறான். துஷ்டப் பிராணியாகிய புலியைப் போல் மனிதனும் பிறரை வருத்துகிறான். நரியைப்போல் நானுந் தந்திரசாலி. இவ்வாறு அநேக மிருகங்களுக்குள்ள குணங்களெல்லாம் மனிதர்களுக்கு மிருக்கின்றன. ஆதலின் மனிதன் மற்றப் பிராணிகளைவிட மேம்பாடு உடையவன் என்பது, எதனால் விளங்குகிறது? பகுத்தறிவு என்னும் ஒன்றினால் மனிதன் மற்றப் பிராணிகளைவிட உயர்ந்தவனாகிறவன். பாபமின்னது புண்யமின்னது, இதைச் செய்வது சாஸ்திரஸம்மதம். இதைச் செய்வது தோஷமென்றறிந்து கட்டுப்பாட்டுக்கடங்கி நியாய நிலை தவறாதிருப்பவனே மனுஷ்யன். தன் மனம் போனபடி பாபங்களைச் செய்து ஆசார ஹீனனாயிருப்பவன் ஓர் மிருகமேயாவன்.

"நட்புந் தயையும் பிறவிக்குணம்." சில நூற்றாண்டுகளுக்குமுன் ஆங்கிலேயர்களுக்கும் ஸ்பானியர்களுக்கும் யுத்தமுண்டாயிற்று. அப்போது இந்தியாவிலிருந்து புறப்பட்ட ஓர் ஆங்கிலேய வியாபாரியின் கப்பல் ஹாவனாவுக்கருகில் வந்து அடித்தட்டில் ஓட்டையுண்டாயிற்று. அதை யுடனே செப்பனிடாவிட்டால் உள்ளே ஜலம் பாவி சமுத்திரத்துக்குள் முழுகிப்போமென்று மாலுமி யறிந்து ஹாவனா துறைமுகத்துக்குக் கொண்டுபோய் அதில் ஸாமான்களையும் பிரயாணிகளையும் இறக்கி ஸ்பானிய கவர்னரை நோக்கி 'ஐயா, எங்களைக் கொடுமை செய்யாமலிருக்கக் கோருகிறோம். நாங்கள் ஆங்கிலேயர்களாயிருந்தாலுஞ் சமுத்திரத்தில் முழுகிப்போகாமல் தப்பும்பொருட்டு உங்களிடம் அகப்பட்டுக் கொள்ளலாமென்று வந்தோம். எங்கள் சாமான்களை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். நாங்கள் உங்களுக்கு ஊழியஞ் செய்கிறோம்' என்றான். ஸ்பானிய கவர்னர் மிகுந்த தயையுள்ளவராதலின் அவ்வாங்கிலேயர் துரெண்ணத்துடன் வாராததால் அவர்களைச் சிக்ஷிப்பது நியாயமல்ல. அவர்கள் கப்பலைச் செப்பனிட்டுக்கொண்டு கூடிய சீக்கிரஞ் சொந்த தேசத்துக்குப் போய்ப்படி அனுமதி கொடுத்தார். இத்தகைய நட்புந் தயையும் எல்லோருக்கும் வேண்டியது.

"ஆனைவாயில் போன கரும்பு திரும்பி வருமா" என்று ஓர் பழமொழி யுண்டு. அதுபோல் மிகுந்த தீக்குணம் உண்டானால் முன்னிருந்த சொற்ப நற்குணங்கூட மறுபடி உண்டாகிறதில்லை. ஒரு குடம் பாலில் ஒரு துளி ஜலம் விழுந்தால் அந்தத் துளி பாலின் குணத்தைப் பற்றுகிறது. ஒரு குடம் ஜலத்தில் ஒருதுளி பால்விழுந்தால் அந்தத் துளி ஜலத்தின் தன்மையை அடைகிறது. இது வஸ்துக்களுக்குள்ள ஸ்வபாவம். இதனாலன்றோ "இடமறிந்து சேர்" என்று ஔவை கூறியிருக்கிறாள்.

உலகத்திலுள்ள காவிரி, கங்கை, கோதாவிரி, கிருஷ்ணை முதலிய மகாநதிகளெல்லாம் ஸமுத்திரத்தில் கலக்கின்றன. அவைகள் கடலுடன் கலக்குமுன்னே உட்கொள்ள யோக்யமாயும் கலந்தபின் உப்பு ஜலமாகி உட்கொள்ள முடியாமலும் போகின்றன. அதுபோலவே ஸம்ஸாரிகள் உலகத்திலிருக்கும் வரை சிற்றின்பங்களை அனுபவித்து ஸந்யாசிகளானபின் ஸகல ஸௌகர்யங்களையும் மறக்கின்றனர். ஸமுத்ரத்தில் கலந்த நதி திரும்பி வராததுபோல் சந்நியாசிகளும் கிரகஸ்தாசிரமத்திற்கு திரும்பி வருகிறதில்லை.

"கல்லெல்லாம் மாணிக்கக்கல்லாமா" தண்ணீர் தாகத்தைத் தீர்க்கும். ஆகிலும் எல்லாத் தண்ணீரையும் அருந்த முடியுமா? ஒன்று உப்புத் தண்ணீராயிருக்கும், ஒன்று சேறு நிறைந்து கலங்கியிருக்கும், ஒன்று அழுக்குப் படிந்திருக்கும், மற்றொன்று பூச்சிகள் நிறைந்திருக்கும். சுத்தமான ஜலம் ஒன்றுதான் சாப்பிட யோக்யமானது. ஒருவகைத் தண்ணீரில் காலலம்பலாம். ஒருவகைத் தண்ணீரில் உடம்பு குளிக்கலாம். ஒருவகை ஜலத்தில் துணி துவைக்கலாம். மற்றொருவகை ஜலத்தைப் பயிருக்குப் பாய்ச்சலாம். அதுபோல் பகவான் எல்லாவிடங்களிலும் பரவியிருக்கிறாராயினும் உண்மையான ஞானமுடைய கோயில் ஒன்றில்தான் நாம் அவரை வணங்கலாம். அசுத்தமான விடங்களிலெல்லாம் அவரைத் தியானிப்பதும் ஸ்தோத்தரிப்பதும் பூஜிப்பதும் நியாயமன்று.

ஜுரமுள்ளவன் வெந்நீர் சாப்பிடுகிறான். தேகஸ்வஸ்தமுள்ளவன் தண்ணீர் அருந்துகிறான். இவர்கள் இருவரை யொருவர் பரிகாசஞ் செய்வது நியாயமன்று. அதுபோல் பலர் கோயிலுக்கு

போய்க் கடவுளை வணங்குகின்றனர். சிலர் இருந்தவிடத்திலிருந்தே தியானிக்கின்றனர். ஒவ்வொருவருந் தந்தம் புத்திக்குத் தோன்றியவாறு கடவுளை ஆணாகவும், பெண்ணாகவும் பாவித்துப் போற்றுகின்றனர். இதில் இன்னது ஸரி, இன்னது ஸரியல்லவென்று நாம் எப்படிச் சொல்லலாம். ஆயினும் பொதுவான விதி யொன்றுண்டு. அதாவது அவரவர் இருக்கும் மதத்தைவிட்டு அகலுவது பிசகு. அவரவருடைய முன்னோர்கள் அனுஸரித்த மதஸம்பிரதாயங்களைத் தவிர்ப்பது தவறு. ஒவ்வொரு மதஸ்தருந் தத்தம் வேதத்திற் கூறியபடி அனுஸரிப்பதே முறைமை.

தலையணையுறைகளில் ஒன்று செகப்பாயும், ஒன்று கருப்பாயும், ஒன்று வெள்ளையாயும் இருந்தாலும் எல்லாவற்றிலுமுள்ள பொருள், பஞ்சு ஒன்றே. அதுபோல் நிறத்திலும், குணத்திலும் வேறுபாடுடைய சகல மனிதர்களுக்குள்ளும் வஸிக்கும் ஆத்மா ஒன்றுதான்.

"குங்குமஞ் சுமந்த கழுதைபோல்" என்றொரு பழமொழியுண்டு. அதன்படி சிலர் சகல வித்தைகளுங் கற்று வாக்சாதுரியம் பொருந்திப் பலர் முன்னிலையிற் பிரஸங்கிக்குஞ் சக்தி யடைந்தும் அவைகளால் தாம் மனமடங்கிப் பரம்பொருளைச் சிந்தியாமல் இதரர்களுக்கு மட்டும் உபதேசம் செய்கிறார்கள். இரண்டு சாக்குகள் நிறைய குங்குமத்தைத் தன்முதுகின்மேற் சுமந்துதிரியுங் கர்த்தபம் அதன்வாஸனையை அறிகிறதில்லை. அதுபோல் சில வித்வான்கள் தாங்கள்படித்த நீதி வாக்கியங்களைத் தங்கள் விஷயத்தில் பிரயோஜனப்படுத்துகிறதில்லை.

ஓர் மீனைக் கொத்திக்கொண்டு ஆகாயத்திற் பறந்த பருந்தை மற்றப் பருந்துகளெல்லாந் துரத்திக்கொண்டு போயின. முதற்பருந்து எங்கே பறந்தாலும் மற்றவைகளும் அதைப் பின்றொடர்ந்தன. அதைக் கண்டு வருத்தமுற்று மூக்கிலிருந்த மீனை அப்பருந்து நழுவவிட்டு தான் சுகமாக ஓர் மரத்திலுட்கார்ந்துகொண்டது. நழுவிய மீனை மற்றொரு பருந்து தட்டிக்கொண்டு போயிற்று. மற்றப் பருந்துகளெல்லாம் அதைப் பின்றொடர்ந்தன. அதுபோல் இவ்வுலகத்தில் [illegible]முடைய சிலர் தம்மினத்தாராயினுங் கவனியாமல் ஸதா [illegible]க்கொண்டேயிருக்கின்றனர்.

"முன்னொரு சமயம் பார்வதியானவள் பரமேசுவரனை நோக்கி

"ஸ்வாமி, உலகத்தில் அநேக மதங்களுண்டாயிருக்கின்றன. ஆதலின் எந்த மதத்தை விவேகிகள் அனுசரிக்கவேண்டும்?" என்றாள். அதற்குப் பரமசிவன் "ஹே நங்காய்! எவன் எந்த மதத்தை யனுஸரித்தாலுந் தோஷமில்லை. அவனுக்கு என்னிடம் பக்திமட்டு மிருந்தாற் போதும்" என்றார். ஆகலின், வைஷ்ணவர்களானாலும், சைவர்களானாலும், மகம்மதியர்களானாலும், வேறு எந்த மதஸ்தர்களானாலுந் தெய்வ பக்தியுடையவர்களே பெரியோர்களெனப் படுவர்.

"மழை ஜலம் சுத்தமானதே." ஆயினும் அது விழுங் கூரையுங், குழாயுங், கால்வாயும் அசுத்தமாயிருந்தால் அவைகளின் வழியே ஓடிவரும் மழைநீரும் அசுத்தமாகவே யிருக்கும். அதுபோல் உலகத்திலுள்ள மதங்களெல்லாம் ஆதியிற் சுத்தமாகவே யிருந்தன. பிற்பாடு அவற்றை யனுஸரித்த மனிதர்கள் அசுத்தர்களா[illegible]யிருந்ததால் மதங்களுக்கும் ஒருவித குறைவு உண்டாயிற்று.

"சிவதரிசனம் பவவிமோசனம்" என்று பெரியோர் கூறுகின்றனர். சிலர் சிவனைப் பஜித்தால் இவ்வுலக இன்பமும் விஷ்ணுவைப் பஜித்தால் அவ்வுலக இன்பமுங் கிடைக்குமென்று சொல்லுகிறார்கள். சிவன் [illegible]மாதலாற் சிவனைப் பஜிப்பவர்கள் மோக்ஷத்தை யடைவார்கள் என்பதிற் சந்தேகமில்லை. வியவகாரதசையில் பிரம்ம, விஷ்ணு, ருத்திரர்களென மூன்று மூர்த்திகள் உண்டென்பதை யொப்புக்கொள்வோர் சிவனை ருத்திரனென்றுசொல்வது பிசகு. சிவன் வேறு ருத்திரன் வேறு என்பதை யவர்கள் உணருதல்வேண்டும். ஆகிலும் பல கிரந்தங்களிலும் பிரா[illegible]வும் ருத்திரன் என்று சொல்லவேண்டியவிடத்தில் சிவன் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதால் சந்தர்ப்பத்துக்குத் தக்கபடி சிவன் என்னும் பதம் துரியப்பொருளைக் குறிப்பதாகவும் ருத்திரனைக் குறிப்பதாகவும் விவேகிகள் அறியக் கடவர்.

ஈசுவரனாகிய ருத்திரன் ஆதிசங்கராக அவதரித்தார். அந்த மகானால் அத்வைத மதத்தின் உண்மை விளங்கிற்று. ஆதலின் அத்வைத கிரந்தங்களைப் படிக்க விரும்புவோர் ஆதிசங்கரரை ஸ்[illegible] செய்வதவசியம். சங்கரர் என்னும் பதத்துக்குச் சுகத்தைச் செய்பவரென்றருத்தம். ஜெகத்குருவாகிய சங்கராசாரிய ஸ்வாமிகள் ப

வத்கீதை, உபநிஷத் முதலிய கிரந்தங்களுக்குச் செய்திருக்கும் பாஷியங்களைப் படிப்பவர்கள் நித்யமான சுகத்தை யடைந்து ஜீவன்முக்தர்களாகின்றனர்.

"பேர் கங்காபவானி தாகத்துக்கு நீரில்லை" என்று ஓர் பழமொழியுண்டு. அதுபோல் சிலர் நண்பர்கள்போல் நடித்து பொல்லாங்கை விளைக்கிறார்கள். மித்திரர்களைப்போல் அபிநயித்து சத்துருக்களா யிருக்கின்றனர். இவ்வாறு நடிப்பதற்கும் இருப்பதற்கும் நியாயமுண்டு. எப்படியெனில் உலகில் பாம்புக்கு போகியென்று பேர். அதைக்கண்ட க்ஷணத்தில் ஜனங்கள் தடியாலடித்துக் கொல்லுகின்றனர். இப்படி அடிபடும் பாம்புக்குப் போகியென்னும் பெயர் உண்டாயிருக்கிறது. ஆகாசத்துக்கு அம்பரம் என்று ஓர் பிரதிநாமமுண்டு. அம்பரம் என்றால் மறைக்கப்பட்டிருப்பது என்று பொருள்படும். ஆகாசம் வெட்ட வெளியாயிருக்கும்போது அம்பரம் என்னும் பெயரை அடைந்திருக்கிறது. அதனிடம் மறைக்குந் தன்மை சிறிதேனுமில்லையே! தவளைக்கு ஹரி என்று பேர். ஹரி என்றால் பாபத்தைப் போக்கடிக்கிறவர் என்றருத்தம். தவளைக்கு அந்தப்பெயர் வந்ததற்கென்ன நியாயம்? இன்னுமோர் உதாரணங் கொடுக்கலாம். காக்கைக்குத் துவிஜம் என்று நாமம். காக்கையோ பக்ஷிகளுள் சண்டாள ஜாதி. அதற்குத் துவிஜ என்றபெயர் தகுமா? சுக்கா வகல்லை வாயிற்போட்டால் வெந்துவிடும். அதற்குச் சர்க்கரை என்று ஸம்ஸ்கிருதத்தில் பிரதிநாமம். சர்க்கரைக்குள்ள தித்திப்பு அதற்கில்லாதிருக்க அப்பெயர் ஏன் வந்தது. மேற்கண்ட உதாரணங்களால் வெளிவேஷத்தையும் பெயரையும் கண்டு குணத்தைக் கிரகிக்க முடியாதென்றுஞ் சிலநாள் பழகிய பிறகே ஒரு பொருளின் உண்மையான தன்மையை அறியவேண்டுமென்றும் ஏற்படுகிறது.

"குணத்தை மாற்றக் குருவில்லை!" துஷ்டனாயிருப்பவன் துறவியைப்போல் வேஷம் போடலாம். துர்க்குணத்தை மாற்ற ஒருநாளும் முடியாது.

ஸமஸாரி ஸந்நியாஸியைப்போல் காவிவேஷ்டி தரிக்கலாம். கையில் தண்டத்தையுங் கமண்டலத்தையுங் கொள்ளலாம். ஆனால் பெண்சாதிகளின் மேலுள்ள பிரீதி போகாது. விஷத்தைப் பொற்பாத்திரத்தில்

வைக்கலாம். விஷத்தின் தன்மை மாறாது. துவிதம் அத்வைதம் விசிஷ்டாத்வைதம் முதலிய மூன்றுமதங்களும் எனக்குப் பிரீதிதானென்று சொல்லலாம். கேட்பவர்களை நம்பும்படியும் செய்யலாம். ஸமயம் வாய்த்தால் ஒன்றை உயர்வாகக்கூறி மற்ற விரண்டையும் இழிவாகக்கூறும் தன்மையுண்டாய் விடுகிறது. இப்படி உலகில் உள்ளே யொன்றும் புறம்பே யொன்றுமாயிருக்கிறதே. அதை மாற்ற முடியாதோவெனின் முடியாதென்றே கூறுகிறோம். இதற்கொரு கதையுண்டு. முற்காலத்தில் மிருகங்களெல்லாம் பேசும் திறமையைப் படைத்திருந்தன. ஒரு பெண்பூனை மிகுந்த அழகுவாய்ந்த ஓர் மனிதனைக் கண்டு அவனுடன்கூட வெண்ணிக்கடவுளை நோக்கித் தவஞ்செய்தது. பகவான் பிரத்தியக்ஷமாகி 'உனக்கென்ன வரம்வேண்டும்?' என்றார். பூனை தான் 16-வயதுள்ள பாலகுமாரியாக வேண்டுமென்றும் மகாஸௌந்தரியவதியாய் இருக்கவேண்டுமென்றுங் கோரியது. அவ்வாறே சுவாமி வரமருளி மறைந்தார். பிறகு, பூனை வமகிய பெண்ணாகித் தான் காதல் கொண்ட மனிதனுக்கெதிரில் வந்து நின்றது. அம்மனுஷ்யன் பூனைப்பெண்ணைக் கண்டு மோகத்திலாழ்ந்து அவளை விவாகஞ் செய்துகொண்டான். இவ்வாறிருக்கையில் ஒருநாள் பள்ளியறையில் திவ்யமான ஹம்ஸதூளிகாமஞ்சத்தில் இருவரும் படுத்துறங்குகையில் எங்கிருந்தோ ஓர் எலி அவ்வறைக்குள் நுழைந்தது. அதைக் கண்டவுடன் பூனைப்பெண் பழையபடி பூனையுருவெடுத்து அவ்வெலியை வெடுக்கென்று பிடித்து பக்ஷித்தது. இதற்குள்ளாகப் புருஷனுக்கு விழிப்புண்டாகி தன பக்கத்தில் தடவிப்பார்த்தான். பெண்சாதியைக் காணவில்லை. உடனே கீழே பார்த்தான். பூனை எலியைப் பக்ஷித்துக்கொண்டிருந்தது. தடியால் அதை ஓட்ட எத்தனிக்கையில் அப்பூனை மறுபடியும் பெண்ணுருவெடுத்துக் கணவன் பக்கத்தில் வந்துட்கார்ந்தது. உடனே அம்மனிதன் எழுந்து "ஏ பூனைப் பெண்ணே. உன் உறவு போதும். எலிதின்னும் உன் சுபாவத்தை இனி நீ மாற்றமுடியாது. உன்னை விவாகஞ் செய்துகொண்டது என பேரில் பிசகு' என்று படுக்கையை விட்டோடிப் போனான். ஆதலின் குணத்தை மாற்ற குருவில்லை யென்பது நிச்சயமாகிறது.

"தென்னைமரத்தில் தேள் கொட்ட குட்டிச்சுவரில் நெறிகட்டியது"

போல், பொருளைத் தேடுபவர் ஒருவரும் அதை யனுபவிப்பவர் வேறு மாயிருக்கிறார்கள். வழியைக் கண்டுபிடிப்பவன் ஒருவன். அதில் நடப்பவன் மற்றொருவன். வீட்டைக் கட்டுவோன் ஒருவன். அதில் வாழ்பவன் வேறொருவன். இவ்வாறிருப்பானேன் என்றால் இம்மாதிரி பகவானே செய்திருக்கிறார். திரிபுர தகனஞ்செய்த காலத்துங் காமனை யெரித்த போதும் பரமசிவன் தமது நெற்றிக்கண்ணைத் திறந்தார். அதில் பாதிக்கண் பார்வதிக்குச் சொந்[தம்]. அவ்வாறிருக்க இவர் ஒருவரே புராரி, காமாரி யென்னும் பெயர்களைப் பெற்றார். இதுதான் போகட்டுமென்றாலோ மார்க்கண்டேயனை இரக்ஷிக்கவேண்டி எமனை இடது காலால் உதைத்தார். பரமசிவனது இடப்பக்கம் முழுவதும் பார்வதிக்குச் சொந்தம். ஆதலின் இடதுகால் அம்பாளுடையதாயிருக்க, காலாந்தகன் என்ற பெயரைத் தாமே வைத்துக்கொண்டார். பார்வதிக்கு அவ்வி[த] பெயர் இல்லை. இதென்ன அநீதம்! இப்படியும் பக்ஷபாதஞ் செய்யலாமாவென்[று] ஓர் பக்தர் கூறுகிறார். [இ]ந்த நியாயத்தைத யனுஸரித்துத் தான் உலகத்தில் ஒருவர் தேடியதை மற்றொருவர் அனுபவிக்கிறாரோ?

"விதிவலிது" என்[ற] [ஓர்] பழமொழியுண்டு. [அதற்]கொரு கதை சொல்லுகிறோம். முற்காலத்தில் நளினவர்மாவென்னும் ஓரரசனிருந்தான். அவனுக்கு ஒரு புத்திரனுண்டு. அப்புத்திரனது ஜாதகத்தைப் [பா]ர்த்துப் பலன் சொல்லும்படி மலையாளத்திலிருந்து ஓர் ஜோயிஸரை யரவழைத்தான். அவர் "[சு]வாமி உமது [கு]மாரனுடைய ஜாதகத்தைப் பார்த்தேன். அ[வனுக்கு] [இ]ம்[முதல்] [பத்தா]ம் [வயதில்] [ம]ரணம் சம்பவிக்கும்" என்றார். அரசன் தனதுடைய ஜா[த]கத்தை[க் காட்]டவே, 'உமக்கு சோழியனால் கெடுதி நேரிடும்' என்றார். உடனே மன்ன[ன் த]ன் குமாரனை வெளியே விடாமல் அரண்மனைக்குள்ளாகவே [வைத்துக்] கொண்டிருக்கையில் அப்பிள்ளை "ஐயோ வேட்டையாட [முடியா]மல் [பொழுது] [போ]யிற்றே" யென்று [அங்குள்ள] சிங்க படத்தைப் பார்த்[து] உன்னாலன்றோ எனக்கு இக்கதி வந்தது என்று ஒரு கொம்பை யெடுத்து அதை யடிக்கப்போனான். அதிலிருந்த ஓர் [சி]லாம்பு அவன் கையி[ல்] குத்திக் [க]ாயமுண்டாகி இரத்தம் வடிந்தது. பிறகு புரைபோடி உயிருக்கு [ஹா]னியுண்டாயிற்று. [அர]சன் த[ன்] மகனுக்குச் சொன்ன ஜோயி[ஸ]ம் [பலி]த்ததென்று தனக்குச்

சோழியர்களால் கெடுதலுண்டாகாதிருக்குமாறு அந்த ஜாதியைச் சேர்ந்த எல்லோரையுந் தன் ராஜ்யத்தினின்று தூரத்தினான். இவ்வாறிருக்கையில் சோழியனைப்போல் ஒரு படமிருக்கக் கண்டு ஓகோ நீயா என்னை உபத்திரவஞ் செய்யப்போகிறாயென்று அதைத் தொட்டான். அதில் ஒட்டிக்கொண்டிருந்த ஓர் தேள் அவனைக் கொட்டிற்று. வருத்தமடைந்தான். அதுமுதல் சித்திரத்திலுஞ் சோழியனை வைக்கப்படாதென்னும் பழமொழி[யு]ண்[டா]யிற்று. மேற்கூறிய கதைகளால் விதியை வெல்லுதலரிதென்றறிகிறோம்.

"ஈசனை நே[சி]" இதிலுள்ள சுகத்தைத் தேடுங்கள். ஸௌகரியத்தை நாடுங்கள். ஈசனையின்றி வேறொரு நேசனுண்டானால் அவனால் விளையக்கூடிய விபத்துகள் அனந்தம். பிள்[ளை]யினிடம் பிரியமாயிருக்கும் பெற்றோர் அதன் பிரிவால் துன்புறுகின்றனர். மான் குட்டியிடம் பிரீதி வைத்த பரதர் மறுஜென்மத்தில் மானாகப் பிறந்தார். ஈசனிடம் விசுவாஸங்கொண்டு அவரைத் தியானஞ் [செய்பவர்கள்] ஜீவன்முக்தர்களாகின்றனர். ஆதலின் நாம் [சு]கத்தையடையும் வஸ்துக்க[ளி]டம் ஆசைவைக்காமல் அழிவில்லாத [ப]ரமாத்மாவாகிய ஸர்வேசுவரனிடம் விசுவாசங்கொண்டு [அவரை] [அ]வரைத் தியானிக்கக்கடவோம்.

"பாலையும் நீரையும் பிரிப்பது" அன்னப்பக்ஷிகளின் சுபாவம். அதுபோல் புத்திமான் பல நூல்களிருப்பினு[ம்] ஞான நூல்களைமட்டும் கற்று மற்றவைகளைத் தள்ளிவிடுகிறான். [illegible] நூல்களை யும் படித்து வீண்காலம் போக்குகிறான். [illegible] சில வருஷங்களுக்குமுன் ஆதியூர் என்னுங் கிராமத்தில் சேஷமமாளென்னும் ஓர் கிழவி யிருந்தாள். இவளுக்கு இராமன், கிருஷ்ணன் என்ற இரண்டு பிள்ளைகளிருந்தனர். அவர்களிருவரும் விடியற்காலமே எழுந்து கழனிக்குச் சென்று ஏருழுதல், பரம்படித்தல், விதை தெளித்தல், ஜலம்பாய்ச்சல் முதலிய பயிர்த்தொழிற் காரியங்களைச்செய்து இடையே எருமை மாடுகளை மேய்த்து அந்திவேளையில் வீட்டுக்கு வருகிற வழக்கம். ஆதலின் சேஷம்மாள் பகல் போசனத்தை இரண்டு பாத்திரங்களில் நிரப்பி யாரேனும் ஓர் வேலைக்காரனிடங் கொடுத்தனுப்புவாள். இராமனுங் கிருஷ்ணனும் வ[யல்] [illegible]

கள். இவ்வாறிருக்கையில் ஓர் நாள் வைகுண்ட ஏகாதசி வந்தது.

"கடுகு சிறுத்தாலுங் காரம்போகுமா" என்றபடி இராமனுங் கிர்ஷ்ணனும் எப்போதுங் கழனியில் வேலைசெய்தாலும் முன்னோர்கள் அனுசரித்த ஏகாதசி விரதத்தை மறந்து போவார்களா? மறவார்களன்றே. ஆதலின் வைகுண்ட ஏகாதசியன்று காலைவேளையில் பழையது உண்ணாமல் வயலுக்கு வந்தனர். பகல் பதினைந்து நாழிகையாயிற்று. சேஷம்மாள் 'ஐயோ, பிள்ளைகள் பசியால் வருந்துவார்களே' யென்று இருபது அடைகள் தட்டி (ஒவ்வொரு அடையும் ஒரு அங்குலப் பருமனிருக்கும்) நடுவில் அடையைப்போலவே சக்கிரகாரமாயுள்ள ஓர் விராட்டியை வைத்து ஆள்வசம் அனுப்பினாள். அதை வைத்ததற்குக் காரணமென்ன? அதன் மேலே அடுக்கி வைத்துள்ள 10 அடைகள் ராமனுக்குங் கீழேயிருக்கும் 10 அடைகள் கிர்ஷ்ணனுக்கும் ஆகட்டு மென்பது அவள் கருத்து. இராமன் அடைகள் வந்தவுடன் [illegible] வாங்கி ஒவ்வொன்றாய்த் தின்னாமல் இரண்டு மூன்று அடைகளை ஒன்றாய்ப் பிட்டு வாயிற்போட்டுக்கொண்டான். இவ்விதமாக இருபது அடைகளையும் ஒரு நாழிகைக்குள் தின்று ஒரு சொம்பு [illegible] மடமட [illegible] கொண்டான். சில நாழிகைக்கெல்லாங் கிர்ஷ்ணன் வந்து சேர்ந்தான். அம்மா அனுப்பிய அடை எங்கே யென்றான். "இராமன் எனக்கு அனுப்பிய அடைகளை நான் தின்று விட்டேன். உனக்கு இனிமேல் வரும் போலும்" என்றான். கிர்ஷ்ணன் [illegible] காத்திருந்தான். அடை வரவில்லை. பசி [illegible] வீட்டுக்கு. அம்மா எனக்கெங்கே அடை என்றான். சேஷி 'அப்பா உனக்கும் உன் தமையனுக்குஞ் சேர்த்து 20 அடைகள் [illegible] நடுவில் அடையாளமாக ஓர் எரிமுட்டையைக் கூட வைத்திருந்தேனே. ஒரு வேளை அவன் தின்று விட்டானோ? வா போவோம் வயலுக்கு' என்று இருவரும் இராமனிடம் வந்துசேர்ந்தார்கள். இராமா எத்தனை அடைகள் தின்றாயென அவன் இவ்வளவென்று எண்ணிப் பார்க்க வில்லை, நீ அனுப்பிய அடைகளெல்லாம் தெரியாமல் எல்லாவற்றையுந் தின்று விட்டேன் என்றான். சேஷி 'அடே நடுவில் ஒரு எரிமுட்டையை அடையாளமாக வைத்திருந்தேனே' என, இராமன் 'அப்படியா அம்மா அதுதானே எரி

முட்டை வாஸனை வந்தது. அடை காந்திப்போயிருக்குமென்றெண்ணினேன்' என்றான். இதுபோல் மூடன் ஸாரமில்லாத நூல்களையும் விஷயங்களையுங் கற்று காலத்தை வீணாக்குகிறான்.

"மோக்ஷமென்பது யாது?" வைகுண்டம் போவதுங் கைலாஸஞ் செல்வதும் மோக்ஷமென்று அத்வைதிகள் கூறவில்லை. பிரம்மமொன்றே உண்மை. தானே பிரம்மமென்று அறிவதுதான் மோக்ஷமெனப்படுகிறது. ஒவ்வொருவனுந் தன்னைப் பிரம்மமென்று சொல்லிக்கொள்வதால் மோக்ஷத்தை யடைந்து விடுகிறானா? இல்லை. அவன் முக்தனல்ல. எவன் தன் தேகத்தையும் இவ்வுலகத்திலுள்ள மற்றப் பொருள்களையும் மும்மூர்த்திகளையும் பிரம்மமென்று அறிகிறானோ, எப்போதும் அம்மாதிரியே காணுகிறானோ, எவன் தன்னை வேறாகவும் [illegible] நினைக்குந் தன்மையை உண்மையில் இழந்து எங்குந் தானே நிறைந்திருக்கிறதாகவுந் தன்னையின்றி வேறு பொருளில்லையென்றுந் தானே பிரம்மமென்றுந் தெளிகிறானோ அவனே [illegible] தன். அவனே மோக்ஷத்தை யடைந்தவன். அவனுக்கு ஜனனமரண துக்கங்களில்லை. இதுதான் அத்வைதிகளின் கொள்கைப்படி மோக்ஷமென்பதின் கருத்து.

[illegible] கருமங்களைச் செய்து [illegible] துய பகவானை யடைந்து ஸதா அவர் ஸந்நிதானத்தில் சேவை செய்து கொண்டு பகவதானந்தத்தை யடைவதே அத்வைதிகள் கூறும் முக்தி. இம்முக்தி ஓர் வித பதவிமுக்தியே யன்றி வேறல்ல. திரிமூர்த்திகளும் [illegible] தமாயையில் பிரதிபிம்பித்த பிரம்மத்தைத் தவிர வேறல்லாததாலும் மாயா ரகிதமாய் நின்றபோது திரிமூர்த்திகளும் அவர்கள் லோகங்களும் இல்லாமற்போய் பிரம்மமொன்றே மிஞ்சுவதாலுந், திரிமூர்த்திகளது லோகத்தில் [illegible] முக்தி நித்யமில்லாமல் அழிவுறுவதாலும் அது முக்தியாகாதென்பது அத்வைதிகளின் கொள்கை.

"காலத்துக்கேற்ற கோலம்" என்று ஓர் பழமொழியுண்டு. [illegible] வரும் பல வைதீகர்கள் [illegible] நிலையில் வைதீகவேஷமும் [illegible] லௌகீகர்கள் முன்னிலையில் லௌகீகவேஷமும் போடவேண்டும். ஒவ்வொருவர் குணத்துக்கும் நடத்தைக்கு மேற்றபடி நமது குணத்தையும் நடத்தையையும் மாற்றிக்கொள்ள வேண்டும். அதைத் தவிர்த்து நாம்

முடைய குணத்துக்கிணங்கி மற்றவர்கள் நடக்கவேண்டுமென்றெண்ணுவது பிசகு. நியாயமே பெரிதாயினுங் காலத்தையும் இடத்தையும் அனுஸரித்து ஜீவனத்தைக் கெடுத்துக் கொள்ளாமலிருப்பதே புத்திசாலிகளின் இலக்ஷணம். புறமதஸ்தர் பள்ளிக்கூடத்தில் உபாத்தியாயர்களா யிருப்பவர்கள் ஹிந்துமதத்தைச் சிலாகித்துப் பேசுவதால் வேலையை யிழக்கிறார்கள். கிறிஸ்துவ உத்தியோகஸ்தரிடம் வேலை செய்வோர் கிறிஸ்து மதத்தை யிகழல் கூடாது. ஆனால் அதிக லாபங் கிடைக்குமென்ற பேராசையால் சன்மார்க்கம், ஸத்ஸங்கம் இவைகளைத் தவிர்ப்பது புத்திஹீனம். தன்ஜாதி, தன்மதம், தன்மானம் ஆகிய இவைகட்கு ஹானி உண்டாகாதவரையில் இதரர்களுடைய குணத்துக்கிணங்கி நடக்கலாம். மேற்கூறியவற்றுள் ஏதேனுமொன்றுக்கு இழிவுண்டாகுமென்று தோன்றினால் உடனே இருக்கும் நிலையைவிட்டு அகலுவது நன்று.

முறை[illegible]க்கில் ஓர் சிங்கம், கழுதை, நரி ஆகிய மூன்[illegible] ஒன்றோடொன்று இ[illegible]ங்கியிருந்தன. ஒருநாள் இரையகப்படாமல் மூன்றும் அலைந்து தி[illegible]ந்து சிற்சில மிருக[illegible]ளைக்கொன்று [illegible]வைகளைத் [illegible]ங்களிருப்பிடத்[illegible]க்கு இ[illegible]ன. [illegible] தயை நோக்கி 'அப்பா நண்ப[illegible]! இ[illegible]ங்களை நம்மூவருஞ் ச[illegible]யாகப் [illegible]த்துவை' [illegible]ன்றது. கழுதை [illegible]யாயப்ப[illegible] மாம்ஸங்களை ஒன்றாய்க் குவித்து சரியாக மூன்று பங்கா[illegible]கி வைத்தது. உடனே ஸிம்ஹத்துக்குக் [illegible]ண்டாய் ஓர [illegible]ப்ச்சலாகப் பாய்ந்து கழுதையை அடித்துக் கொன்று நரியைப் பார்த்து 'நண்பா! நீ இந்த மாம்ஸங்களை உனக்கும் எனக்குமாக இர[illegible] பங்கு செய்' என்றது. நரி நவத்[illegible]வா[illegible]ங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு மாம்ஸங்களை, ஒன்றாகக் குவித்து முக்கா[illegible] [illegible]த்தை சிங்கத்து[illegible] [illegible]வை[illegible] வீசம்பாகத்தைத் தான் வைத்துக்கொண்டது. சிங்கஞ் ச[illegible]தோஷமடைந்து நரி[illegible]த [illegible], நரியே, நீதான் புத்திசாலி. கணக்குந் தெரிந்தவன். இந்தக் கணக்கை யாரிடம் கற்[illegible]கொண்டாய்'? என, நரி 'கழுதையினிட[illegible]ருந்து கற்றேன். அது பட்ட[illegible]டு எனக்கு நற்பாடமாயிற்று', என்[illegible]து. இதனால் காலத்துக்குந் [illegible]டத்துக்குந் தக்கபடி நடக்கவேண்டுமென்றறிகிறோம்.

222810

"கஸ்தூரி ரங்கா, கல்யாண ரங்கா" வென்று பக்தர்கள் பற்பல விதமாய்ப்போற்றும் பள்ளிகொண்ட பெருமாளாகிய ஸ்ரீ ரங்கநாதனையுஞ் சித்ஸபேசா, ஆனந்த நடராஜாவென்று ஞானிகள் ஸ்துதிக்கும் நர்த்தன சுந்தரராகிய நடராஜ மூர்த்தியையும் ஸதா தியானிக்கக்கட[illegible]

"அவரவர் ஜாதிக்கு அவரவர் தொழில் எளிது." பன்றிக்குட்டி ஆகாயத்தில் பறக்கமுடியாது. கோழிக்குஞ்சு கிணற்றில் இருக்க முடியாது. மீன்கள் பூமியில் வசிக்கமுடியாது. நாய் எவ்வளவு பலமாயும் லக்ஷணமாயு மிருந்தாலும் ஏருழ முடியாது, மிருகங்களில் இவ்வித வித்யாஸமிருப்பதுபோல் மனிதர்களுக்குள்ளும் வித்தியாஸ[illegible] உண்டா வென்பது ஓர் கேள்வி. உண்டென்றே பெரியோர் கூறுகின்றனர். தொழில்களையனுஸரித்தே வர்ணாச்சிரமங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. ஒரு வர்[illegible]ம[illegible]ஒரு வர்ணத்தானுடைய தொழிலை யனுஸரிப்பதால் கேடுண்டாகும். இதற்கு உதாரணமாக ஓர் கதை சொல்லுவோம்.

"[illegible]ரியம் அறியாமை கழுதையின் காலைப்பிடி" என்[illegible]ழி. அந்தக் கழுதையொன்று ஒருநாள் கானகத்தில் திரிந்து [illegible]ண்டிருந்தது. அது ஏதேஷ்டமான புற்களை மேய்ந்து மிகுந்த ஸந்தோஷத்தால் [illegible]கானஞ்செய்யவே சமீபமில் ஆரத்துக்கப்பால பசியால் வருந்தி அலைந்துகொண்டிருந்த [illegible] [illegible]கானு[illegible] அத்னிருப்பை அறிந்து ஆனந்தஞ் செறிந்து கழுதையிருப்பிடத்துக் கோடிவந்தது. பார்த்தது கழுதை. ஓகோ! இனி இவன் நம்மை உயிருடன் [illegible] [illegible]டான். இவனிருப்பை யறியாமல் கானஞ்செய்து விட்டோம். [illegible]தொரு யுக்திசெய்து தப்பித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று ஒரு காலைத் தூக்கிக்கொண்டு நொண்டி நொண்டி நடந்தது. [illegible]தாளுப கழுதையை நோக்கி 'ஏன் நொண்டுகிறாய்'? என, 'அப்பா, நான் என[illegible] [illegible]தக் காட்டிலுள்ள [illegible] முள்ளொன்று என் காலில் [illegible]து. நீ என்னைப் புசிப்பதில் எனக்கு ஆக்ஷேபமில்லை. ஆனால் என் [illegible]வைத்த முள் உன் தொண்டையிற் சிக்கி [illegible]போவாயே [illegible] மாத்திரம் வியஸன மடைகிறேன்' என்றது. அதைக் கேட்ட கோனாய் 'அப்படியானால் உனது காலைக் கொஞ்சம் தூக்கிக்கொள் நான் முள்ளைப் பிடுங்கிவிடுகிறேன்' என்றது. கழுதை அவ்வாறே ஒரு காலைத் தூக்கிக்கொண்டது. கோனாய் மிகு[illegible] [illegible]யுடன் கழுதையின் காலுக்கு

நேரில் முகத்தை வைத்துக்கொண்டு முள்ளிருக்கு மிடத்தைத்தேடியது. "காற்றுள்ள போதே தூற்றிக்கொள்" என்றிருப்பதால் அது தான் சமயமென்று கழுதை தன் பலமெல்லாம் காலில் கூட்டி கோனையின் மூஞ்சியில் எட்டி உதைத்தது. கோனைப் பற்களுதிர்ந்து பின் புறமாய்ச் சாய்ந்து விழவே கழுதை ஓட்டம் பிடித்தது. உடனே கோனாய் மெள்ள எழுந்து "ஐயோ என் தகப்பன் எனக்குப் பாய்ந்து பிடுங்கித்தின்னும் தொழிலைக் கற்பித்தானே யன்றி முள்ளெடுக்குந் தொழிலைக் கற்பிக்கவில்லை நான் முட்டாள்தனமாய் என் ஜாதித்தொழிலைவிட்டு முள்ளெடுக்குந் தொழிலைச் செய்ததால் இந்தக் கஷ்டமடைந்தேன்" என்றது.

"முன்யோசனையே முதற்ற யோசனை." ஒருஸமயம் பெரிய குரங்கொன்று பல மிருகங்கள் முன்னிலையில் கோணச் கூத்தாடி களெல்லோரையும் ஸந்தோஷிப்பித்தது. அதனால் மிருகங்களெல்லாம் அக்குரங்கைத் தங்களுக்கு அரசனாக நேமித்துக்கொண்டன ... யறிந்த ஓர் குள்ளநரி மிகுந்த பொறாமையும் கோபமுங் கொண்டு ஒருநாள் அவ்வரசனை ஓர் கூட்டண்டை கூட்டிப்போய் திவ்யமான பக்ஷணம் வைத்திருப்பதாயும் அதை எடுத்துக்கொள்ளும்படியுங் கூறிற்று. குரங்கு ... அந்தப் பக்ஷணத்தைக் கவ்வுகை ... கதவு மூடி கூட்டிலகப்பட்டு அவதியடைந்து நரியை நிந்திக்கத் ... நரியோ அதை நோக்கி "முன்யோசனை யில்லாத மூடா ... இந்த அற்பபுத்தியைக் கொண்டா நீ அரசனாக விருந்து மிருகங்களை ... போகிறாய்" என்று பரிகாஸஞ் செய்தது. இக்கதை யால் ... கோமாளியைப்போல் கூத்தாடுவதால் பலர் ஹா ஹா வென்று ... காரித்துப் பெருமைப் படுத்தினாலும் அப்பெருமை ... தென்றறிகிறோம்.

"எதார்த்தவாதி வெகுஜன விரோதி." இந்தப் பழமொழியால் ... எப்போதும் உண்மை சொல்லுகிறவனை விரோதிக்கிறார்கள் ... அறிகிறோம். உலகில் ஞானவான்கள் நம் படிப்பாளிகளுஞ் சொற்பம். படிப்பில்லாத பாமரர்களே விசேஷம். அத்தகையோர்க்கு உண்மையான ... யெடுத்துரைத்தால் ஸரிப்படுகிறதில்லை. எவனுவது பொய் புரட்டு புளுகினால் அதில் மிகுந்த ஆவல் உண்டாகிறது. விவேகிகளோ அப்படியல்ல. அவர்கள் எந்தக் காரியத்தையும் ஆராய்ந்தே செய்வார்கள்.

ஆரம்பத்தில் அவர் உன்னைக் கண்டு மோகங்கொள்ளதிருக்கலாம், நாளடைவில் அவரை அறியாமலே பிரமோதயமுண்டாகும். அதைத் தடுக்க யாராலும் முடியாது. உன்னை ஸ்வாதீனமாக்கிக்கொள்ள முயற்சிப்பார். நீ இசைந்தாலும் கஷ்டம்! மறுத்தாலும் துன்பம். ஸம்மதித்தால் கல்யாணியின் பகை ஏற்பட்டு உன் உயிருக்குச் சேதம் வரும். ஒப்புக்கொள்ளாவிடில் பிரபுவும், நீயும் ஒரே நிமிஷத்தில் மரிப்பீர்கள்.

கண்மணியே!

ஆகையால் உன் ஜீவனகாலம் எந்த விதத்திலும் கஷ்டமாய் முடியுமென்பதை மறவாதே. ... யுத்தேசித்தே கைத்தொழில், ... ஸாதனங்களால் காலத்தைக் கழி என்று நான் கட்டளையிடுகிறது. இந்தக்கடிதத்தை நீ தாராளமாய் பிரபுவுக்குக் காட்டு. அவர் யோசித்துப் பார்க்கட்டும். மனம் வந்தபடி செய்ய அவர் சக்திபெற்றிருக்கிறார். நீயும் ஆலோசனை செய். இருவரும் ஸம்மதப்பட்டால் எனக்கு ஆக்ஷேபமில்லை. எந்த விதத்திலும் உங்களுக்கு மங்களமுண்டாகுக.

உன் தாய்.

கடிதம் முடிந்தது. கன்னிகை கலங்கினாள். கடிதத்தைக் கணவனுக்குக் காண்பிப்பது நலமென்று அவன் உட்கார்ந்திருக்குமிடம் வந்தாள். லலிதாவின் முகவிகாரத்தைக் கண்ட பிரபு பிரமித்து "பெண்ணே! என்ன விசேஷம்" என்று வினவினான். அவள் ... டன் லிகிதத்தை அவனிடம் கொடுத்தாள்.

படித்தறிந்தான் பார்த்திபன். இது ஒரு புதுமை ... நாத் தான். லலிதா வாய் திறவாததைக் கண்டு "பெண்ணே! உன் அபிப்பிராயமென்ன" என்று கேட்டான்.

"கணவானே! என் தலைவிதத்தில் ... இருக்கும் ... மிருக்கிறது. என்னுடைய பழைய நிலைமையைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளாதே நலமென்று தோன்றுகிறது. என்னால் தாங்களும், தங்களுடைய தர்ம பத்தினியும் வீண்கஷ்டத்துக் குள்ளாவீர்கள்" என்று லலிதா மொழிந்தாள்.

"லலிதா! என்ன சொன்னாய்! நேற்று நான் உபதேசித்த விஷயங்களை மறந்தாயா! உன்னை நான் தனியே தவிக்கவிட்டு என்ன [...]மடையப்போகிறேன். துன்பமிருந்தாலும் இன்பமுண்டானாலும் உன்னைப் பிறர்வீட்டுக்கனுப்ப மனமிசையேன், இது ஸத்தியம்" என்று கூறினான் பரந்தாமன்.

'ஆனால் என்ன' என்று அவள் சொல்வதற்குள் பரந்தாமன் வாய் பேசாமல் எழுந்து வெளியே சென்றான். லலிதா திறந்த வாயுடன் அவன் போவதைக் கவனித்தாள்.

மௌன மாது

மனிதன் என்ன செய்யவேண்டும்? அவன் ஒவ்வொரு நாளையும் கழிக்கும் விதம் எப்படி? மனதில் உண்டாகும் யோசனைகளெல்லாம் நிறைவேறுவதெங்ஙனம்? பேசும் வார்த்தைகளென்ன? இரவு பகலில் நடந்துகொள்ளும் மார்க்கமெது?

என் புத்திக்கெட்டிய வரையில் ஆலோசிக்கிறேன். மனிதராகக் கூடியுள்ள இந்த லோக மந்திரத்தில் ஒருவன் செய்வதுபோலவே மற்றொருவன் அநுஸரிக்கிறான். சிறு வயதில் படிக்கவேண்டுமென்று கட்டளையிருக்கிறது. கல்வி முடிந்தவுடன் கல்யாண ஸாகரத்தில் நீந்தவேண்டும். குழந்தை, மனைவிகளைக் கூட அழைத்துச் சென்று லன்றிக் கவலையற்றிருக்க முடியாது.

[...]வந்தால் அங்க அவயவாதிகள் சோர்ந்து எல்லோராலும் திரஸ்கரிக்கப்பட்டு ஓர் மூலையில் கிடக்கவேண்டும். "எமன் வந்தால் மூடிவாண்டி" என்ற வாக்யத்தை அடிக்கடி நினைத்துக்கொள்வது அவசியம். [...]ன் வாழ்நாளைக் கழிக்கும் விதமாகும். தேகபலம் குன்[...] கழிந்து அறிவிழந்து அஞ்ஞானம் மிகுந்து அபாய ஸ்திதியிலிருப்பவர்கள்கூட ஜீவ ஆசைகொண்டு ஆனந்தப்படுகிறார்கள்.

[...]கிழுதல்? ஓயாம[...]ண்டான ஆலோசனைகளுக்கு அளவில்லை. அவைகளில் [...]மபோலும் தோன்[...] நிறைந்தன. சிறிது பாகம் முடிவடைந்தும், நிறைவேறும் உ[...] அவைகளாலும் ஸுகமில்லையென்று வெறுப்படைகிறார்கள். வெறுப்பில்லாத விருப்பமுள்ள ஸுகத்தை யாரும் கோருகிறதில்லை. நித்ய ஸுகம் ஒன்றிருப்பதாக மனிதர்கள்

ஸ்வப்பனத்திலும் ஸ்மரிக்கிறார்கள். பேசியுள்ள வார்த்தைகளுக்கும், சொல்லப்போகிற சொற்களுக்கும், அளவு கிடையாது. [...]ண்டத்தையும் ஸாதித்ததாகப் பெருமை கூறுவதுண்டு. காரிய பாகத்தில் சிறிதும் ஸித்தி பெற்றிரார்கள். தேகத்தை அழகுபடுத்திக் கொள்ளவேண்டி ஆபரணம், ஆடை, அலங்காரங்களில் பிரியங்கொண்டு அவசியமாயும் அநாவசியமாயுமுள்ள பொருள்களை வாங்கி வீட்டில் குவிக்கிறார்கள். வாங்கின வஸ்துகளைப் பற்றி விதவிதமாய்ப்பேசி மகிழ்வதே பிரதி தினம் பேசும் வார்த்தையாகும்.

இரவு பகல்களில் செய்யும் காரியங்களைக் கவனித்தோமாகில் மனிதர்களுக்கே சிரிப்புண்டாகிறது. பகலானால் பல் விளக்கிப் பலஹாரமுண்டு பானமருந்தி பட்டாடையுடுத்திப் பெருமையாய்த் திரிவதும், இரவானால் கட்டிலேறி பஞ்சணையில் படுத்து பாக்குவெற்றிலையை மென்று பற்பல கதைகளைச் சொல்லிப் பரிஹஸித்துப் [...]தும் வழக்கமாயிருக்கிறது. [...]! இதுதான் மனித ஜென்மத்தின் காரியங்களாகும்போலும்.

என்ன செய்யலாம்? நானும் ஓர் மனிதப்பிறவியே. எனக்கும் எல்லோரைப்போல் அங்க அவயவாதிகள் உள. புத்தியும் கொஞ்சமுண்டு. வித்தையும் சிறிது அப்யஸித்திருக்கிறேன். சற்று ஞானமும் தெரியும். இவைகளெல்லாம் எதற்குப் பிரயோஜனம்? நான் [...]யில் சென்று என் வித்வத்திறமையைக் காட்ட[...]ன். [...]யிருந்து ஆலோசிக்க மதியற்றிருக்கிறேன். என் [...] என் வாயிற்று. அநாத ரக்ஷகனைத் தவிர யாருமில்லை என்றிருக்கிறேன். ஆனால் இன்னமுமேனிருக்கிறேன்? அதுதான் இப்பொழுது யோசிக்கிறேன். ஸாரமற்[...] பின்னலைப்போல் [...] வாழ்[...]யில்லா மோ[...]மில்லாப் பிழைப்பு. எல்லாம் என்னிடம் அமைந்துள. [...] நொந்துகொள்வது. கர்மத்தைக் குற்றம் சாட்டுவது ஜனங்களுடைய ஸ்வபாவம். எனக்கு அது பிடிக்கவில்லை. ஏதோ ஓர் விநோதமென்றெண்ணி [...]க்குள் நகைக்கிறேன். எங்கே என் சிரிப்பு! இடி இடிப்பதுபோல் [...] பேசும் சொற்கள் எங்கே ஒளிந்தன. கல்வி எல்லாவற்றையும் [...]. பார்க்கும் வஸ்துக்களெல்லாம் காலத்தின் பரிணமையால் விசித்ரமாகத் [...] அடைகின்றன.

நான் இன்னமும் யோசிக்கிறேன். எதற்காகவென்பதையும் அறிந்திருக்கிறேன். ஆனால் என் செய்வதென்று தோற்றவில்லை. வியாதியின் குணத்தைப்போல் மனோதர்மமும் மாறுகிறது. நடப்பது நடக்கட்டும். இந்தக் குடிசையில் எத்தனை குதிரைகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. வேலையாட்கள் படுத்துச் சிரித்து வண்டிகளை இழுத்த இடமல்லவா இது. இப்பொழுது என்ன நிலைமையிலிருக்கிறது. இதில் நான் வசிக்கும்படிக்கும், பற்பல யோசனை வேதனைகளோடு காலம் கழிக்குமாறும் நேரிட்டிருக்கிறது. இதனால் நான் வருத்தமடையவில்லை.

ஒன்றுமட்டும் என் மனதை வருத்துகிறது. என் அருமைக்குழந்தையையாவது நல்ல நிலைமையில் வைக்கலாமென்று எண்ணியிருந்தேன். அதற்கும் தடைசெய்தார் பகவான். நான் செய்த பாபம் என்னுடன் தொலையாமல் என் இன்பக்குழந்தையையும் சூழ்ந்துகொண்டிருக்கிறது. யார் விதி யாரை விட்டது. பட்டும் கஷ்டம். இதற்கெல்லாம் நான் பரிகாரம் செய்ய முடியு[illegible] என்னவாகும் மனே! கண்திறந்து பார்க்கவேண்டும். அவர் அருள்வந்தால் மன இருள் நீங்கும்.

தான் பெற்ற குழந்தை என்றாவது எண்ணினாரா? ஈச்வரா! அவரைக்குற்றம் சொல்வானேன்! பல பத்தினிகளைக் கைப்பிடித்த கனவானல்லவா அவர். அவருடைய அன்பைக் கொள்ளைகொண்ட மாதரெல்லாம் [illegible] செல்வாக்கிருந்ததாலல்லவோ நடுராவில் [illegible] பிரவேசித்து எஜமானைத் தூக்கிச் சென்றார்கள். பேதையாகிய என்னால் என்ன முடியும். நான் உயிருள்ள பிரேதம். கொள்ளையடிக்கப்பட்ட வீட்டில் எனக்கென்ன ஸ்வாதீனமுண்டு. என் [illegible]யோடு இந்தக் குடிசைக்கு வந்தேன். [illegible]விட்டதா என்னை! ஒருநாளுமில்லை.

என் அருமைக்குமாரியோடு முகங்கொடுத்து வசனிக்கவுமல்ல. அவளோடு பேசினால் எனக்கு சங்கடம் தீரும். குழந்தையும் கிலேசப்படுவாளோ? [illegible]ப்பிரமை என் [illegible] வேஷம்போட்டுக்கொண்டிருப்பதே ஸரியென்று தோன்றுகிறது. இல்லையேல் குமாரி [illegible] நான் [illegible]யாய்விடும். அவள் தன் சொந்த ஸங்கடத்தை வெளிக்காட்டாது என் மனச்சங்கடத்தை நீக்க முயலுவாள். ஆகையால் [illegible] மௌனமாயிருப்

பத்தை வெளியிடாமலிருப்பதே நலமாகும். கஷ்டகாலத்தைப் பற்றியே யோசிக்கிறேன்.

இந்தப் பிரபு எங்கே வந்தார்? என் கண்மணிக்கும் கஷ்டகாலமேற்பட்டால் நான் ஸகிப்பதெங்ஙனம்? முதல் மனைவி யிருக்கிறாளென்று என் மனதில் பட்டவுடன் ஸங்கடமுண்டாகிறதே! புத்திசாலியான என் புதல்வியை நான் பரதேசியாக்குவது தர்மமா? அவள் [illegible]டே ஜீவித்திருக்கிறேன். நல்ல ஸந்ததியிலிருந்த நான் பிரயாஸப்பட்டதெல்லாம் வீணாகும்போலிருக்கிறது. ஒருமுறை என் ஜென[illegible] பார்க்கவா? ஆபத்பாந்தவர் என் குழந்தை விஷயத்தில் என்ன சொல்லுகிறாரென்று அறிந்துகொள்ளுகிறேன். அவர் உயிருடனிருப்பது எனக்கு அகிலமே கிடைத்ததுபோல் சந்தோஷமடைகிறேன்.

உம். என் கதை இருக்கட்டும். பரந்தாமன் யார் என்[illegible]க அறிந்துள்ளேன். இப்பொழுது பந்துத்துவத்தைப்பற்றிச் சிந்திப்[illegible]? [illegible]வன் எதற்காக இ[illegible]ன். கன்யாமணியின்மேலுள்ள பிரியமே அவனை ஆட்டி வருகிறது. குழந்தைக்கும் அந்தரங்கத்தில் அவனிடம் ஆசை யுண்டு. ஆனால்? ஆனாலென்ன? அவன் மனைவி[illegible]யின் கெதியை யோசிக்கவேண்டாமா? அநியாயமாய் ஒரு பெண்ணின் பாபத்தைக் கட்டிக்கொள்ளலாமா? கா[illegible]மில்லாமல் [illegible] பரந்தாமன் காரியங்களை [illegible]யான். எல்லாவற்றையும் [illegible]த்துப் பார்ப்பது நலம்.

வேறு விதியில்லை. நானே வேலைகளைச் செய்யவேண்டும். குழந்தைக்கு ஸந்தேகம் வாராவண்ணம் நடந்துகொள்வது அவசியம். அவளுடைய நன்மையை நாடி தர்மத்தை அனுஸரித்து நான் காரியங்களை ஆரம்பிப்பது பாபமாகா[illegible]. ஈசா! ஈசா! என்னை அம்பலத்தில் ஆ[illegible] விட்டீரல்லவா? நீரில்லாமல் என் குழந்தைக்கு வேறு கெதியுண்டா! பக்தவத்ஸலா! பரமேச்வரா! பாபரஹிதா! பரமதயாளுவே! பக்தர்களைக் காக்கும் பரமனே! என் விஷயத்தில்கருணை காட்டாவிட்டாலும் என் கன்னிகையின் பக்ஷமாவது அருள்புரியும்.

மேலே கண்டவாறு ஆலோசித்துக்கொண்டே ஒரு மாது உலாற்றினாள். இரவு 1½-மணி யிருக்கும். ஸுகுமாரியான லலிதா அ[illegible] நித்திரை செய்தாள். அவளுடைய தாய் சயனியாமல் தன்னுடைய

குடும்ப கஷ்டங்களை எண்ணி எண்ணி பெருமூச்சு விடுவதும் ஸ்மா் தானமடைவதுமாயிருந்தாள். அவளுடைய கம்பீரமான உருவம் ஓர் தேவதையைப்போல் அந்த வீட்டில் விளங்கிற்று. சிலையைப்போல் சற்று அசைவற்றிருந்தாள். ஏதோ நினைத்துக்கொண்டவள்போல் ஓர் கடிதமெழுதினாள். அதை லலிதாவின் தலையணையின் கீழ் வைத்து அவளை பலமுறை முத்தமிட்டு ஈ[illegible]ரனைத் தியானிக்கலானாள்.

பிரபுவின் தீர்மானம்

பகல் 12-மணியிருக்கும். பரந்தாமன் தன் அறையில் உட்கார்ந்து ஏதோ யோசித்துக்கொண்டிருந்தான். அவனைக் காணவந்த ஜனங்கள் அவரவர்கள் [illegible]குறை, விருப்பங்களைத் தெரிவித்து அவன் கூறும் பதில்களை எதிர்பார்த்திருந்தனர். எல்லோருடைய கஷ்டங்களையும் தன்னுடைய தாய் பாவிக்கும் ஸ்வபாவமுள்ள பரந்தாமன் தன்னை நாடி வந்தவர்களின் அசௌகரியங்களைப் பரிஹரித்துக்கொண்டிருந்தான்.

வந்தவர்களெல்லாம் மனத்திருப்தியுடன் "பிரபு வாழ்க" என்று சொல்லிக்கொண்டே சென்றனர். பரந்தாமனுடைய ஸகோதரி [illegible] வந்தாள். [illegible] கவலையுடனிருப்பதைக் கண்டு "தம்பி! என்ன யோசிக்கிறாய்" [illegible] கேட்டாள்.

"அக்கா! ஒன்றுமில்லை. எனக்கு தே[illegible]சாந்தத்தில் விருப்பமுண்டாயிருக்கிறது. போகலாமா வேண்டாமா என்று யோசிக்கிறேன். உன்னோடு பேசவேண்டுமென்றிருந்தேன். நல்ல வேளையாய் நீ வந்தாய். என்ன சொல்லுகிறாய். இந்த வீட்டு விஷயங்களெல்லாம் இன்றுமுதல் உனக்குச் சொந்தமாயின. எனக்குப் போக விடை கொடு என்று கேட்டான் பரந்தாமன்.

தம்பி! நீ புத்திமான். உன்னிஷ்டம்போல் சென்றுவா! ஆனால் கல்[illegible]னி ஸம்மதிக்கமாட்டாளே. அவளை நீ வெறுப்பதாய்க் கூறுகிறாள். [illegible]யான காரணத்தைச் சொல் என்று ஸகோதரி கேட்டாள்.

அக்கா! அவளைப்பற்றி ஒன்றும் கேளாதே. அவள் செய்துள்ள தீயங்களை நீ [illegible]டைவில் அறிந்துகொள்வாய். அப்பொழுது உனக்கு

உண்மை வெளியாகும். விலைபெற்ற வைர அட்டிகையை அவள் ஒளித்ததுடன் ஒரு ஏழைப் பெண்ணின்மீது திருட்டுப்பழி ஏற்படுத்தத் துணிந்தாள். இது எத்தகைய பாதகத் தொழிலென்பதை நீயே யோசித்துப்பார். இனி அந்த விஷயங்களெல்லாம் எனக்குத் தேவையில்லை. நான் சீக்கிரம் வருகிறேன். எனக்கு உத்தரவு கொடு என்றான் பரந்தாமன்.

புத்திசாலியான ஸகோதரி ஒன்றும் பேசவில்லை. பரந்தாமா! என் உயிருள்ளவரையில் நீ ஸம்ஸாரத்தை வெறுப்பதில்லை என்று முன்னொரு முறை ஸத்தியம் செய்திருக்கிறாய். அதை ஞாபகமிருக்கும்படி உன்னைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். மற்ற விஷயங்களில் உன் மனம்போல் நடப்பாயாக என்று கூறினாள்.

அக்கா! அப்படியே ஆகட்டும். இன்று ஸாயங்காலம் பிரயாணம் போகிறேன் என்று கூறி எழுந்தான் பரந்தாமன்.

மாலைவேளையில் வீட்டிலுள்ளவர்களிடம் தான் ஊருக்குச் செல்வதாய்க் கூறி வண்டி யேறினான். வண்டி இரயில்வே ஸ்டேஷன் சென்றது. பெங்களூர் வீடி ஸ்டேஷனுக்கு டிக்கெட்டு பெற்றுக்கொண்டு இறங்கினான். சொந்த வண்டி அவன் வீட்டை நோக்கி ஓடிற்று.

இ[illegible] ஹலஸூருக்கு வந்தான் பரந்தாமன். ஸாமான்யனைப் போல் உடையுடுத்தி ல[illegible]யின் வீட்டுக்கெதிரிலுள்ள [illegible]ரத்தடியில் உட்கார்ந்திருந்தான். ஸாயங்காலம் 4 மணியடித்தது. ல[illegible]வின் வீட்டுக்கதவு திறக்கப்பட்டது. கவனித்துக்கொண்டிருந்தான் பிரபு.

உள்ளேயிருந்து ஒரு பெரியவர் வந்தார். கதவு மூடப்பட்டது. வயோதிகர் ஆகாசத்தை நோக்கின வண்ணம் தெருவில் [illegible] அவரைப் பின்தொடர்ந்தான் பரந்தாமன். [illegible]வர் அவனைக் கவனிக்கவில்லை. அவர் சற்றுதூரம் நடந்து ஒருவன் பெயரைச்சொல்லிக் கூப்பிட்டார். ஓர் வண்டியுடன் ஒருவன் வந்தான். அதில் கிழவர் ஏறிக்கொண்டார்.

பரந்தாமனுக்கு யோசனை யுண்டாயிற்று. இருட்டில் வண்டி [illegible] கஷ்டமாயிற்றே. பெரியவர் எங்கு செல்லுகிறார் என்பதை அறியவேண்டுமே யென்று தத்தளித்து வண்டி [illegible] சென்று வாடகைக்கு வண்டி வேண்டும்; கேட்ட கூலி தரமுடியும் என்றான்.

இந்த வார்த்தையைக் கேட்டவுடன் நான்முன், நான்முன் என்று ஐந்தாறு வண்டிக்காரர்கள் ஓடி வந்தனர். வேகமாய் ஓடும் குதிரை தனக்கு அவசியமென்று கூறி ஓர் வண்டியிலேறி வண்டியாளிடம் இரண்டு ரூபாயைக் கொடுத்து கிழவர்வண்டி சென்ற பாதையில் விரட்டச் சொன்னான்.

முன் சென்ற வண்டியைத் தொடர்வதற்குள் குதிரை ஆயாஸமடைந்ததுபோல தோன்றிற்று. பெரியவர் போகும் பாதையில் பரந்தாமனும் தன் வண்டியை ஓட்டினான். ஐந்தாறு மயில் சென்றவுடன் கிழவர் வண்டி நின்றது. 2ரூபாயை வண்டியாளிடம் கொடுத்து இனி நீ செல்லலாமென்று கூறினான் பரந்தாமன். வண்டிக்காரன் அவனை வாழ்த்திக்கொண்டே தன்னாருப்பிடம் சென்றான்.

[illegible]தானப் பிரதேசத்தில் மாமரங்களடர்ந்த தோப்பில் பல விருக்ஷங்கள் நிறைந்து காக்ஷியைத்தரும் இடத்தில் ஓர் சிறிய பங்களா இருந்தது. அதில் பெரியவர் நுழைந்தார். அவருடைய வரவுக்காக யாரோ எதிர் பார்த்திருந்ததுபோல் தெரிந்தது. பரந்தாமன் தூரத்திலிருந்தே எல்லாவற்றையும் கவனித்தான்.

கிழவர் வெகுநேரம் வரையில் ஜாத்தையாடிக் கொண்டிருந்தார். மற்றொருவர் பெருவாய்ப் பேசினதால் வயது, குரல் முதலியவைகள் விளங்கவில்லை.

இதற்குள் பொழுது விடிந்தது. பரந்தாமன் அங்குள்ள குளத்தில் பல்விளக்கி காலைக்கடமையை முடித்து அங்குள்ள செடி, மரங்களின் [illegible] ஆச்சர்யங்களைப் பார்வையிட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

ஸூரியனுடைய கிரணம் படவே கிழவரின் மந்திரம் வெகு ஸுந்தரமாய் விளங்கிற்று. ரிஷியாசிரமம்போல் தோற்றும் அந்தத் தோட்டத்தில் உலாவ வேண்டுமென்று பரந்தாமனுக்கு ஆசையுண்டாயிற்று. [illegible]க்கரர்களின் அனுமதியில்லாமல் உள்செல்வது தகாதசெய்கை என்றெண்ணி தூரத்திலிருந்தே பார்த்து ஆநந்தித்தான்.

இதற்குள் ஓர் வேலையாள் வெளியே வந்தான். பரந்தாமனைக் கண்டு ஆச்சர்யமுற்று [illegible] ஓடி கிழவரிடம் கூறினான். பெரியவரும் தோட்டத்தைக் கடந்து வெளியேவந்து பரந்தாமனைப் பார்த்து ஐயா

"தாங்கள் யார்? இங்கே தனித்து நிற்பானேன்? என்னுடைய இருகத்துக்கு வரலாம்" என்று பக்ஷத்துடன் அழைத்தார்.

அவர் கூறிய ஆதரவுள்ள வார்த்தைகளைக் கேட்டு பூரிப்புடன் அவரை வணங்கினான் பரந்தாமன். ஸந்தோஷத்தால் பேசமுடியவில்லை. அவர் காட்டும் வழியே [illegible] உள்ளே சென்றான்.

பெரியவர் செய்த உபசாரம் [illegible]களவில்லை. அங்குள்ள ஸோகாஸனத்தில் உட்காரவைத்து [illegible]னுடைய யோக க்ஷேமங்களைக் கேட்கலானார்.

பொய் சொல்வதென்றால் பரந்தாமனுக்கு மனம் துணியவில்லை. மெய் சொன்னால் பின்னால் நடக்கும் காரியங்களுக்குக் குந்தகமாகுமோ என்று யோசனை. இரண்டிலொன்று சொல்லியே தீரவேண்டும் என்று துணிந்தான்.

இதற்குள் ஓர் பரிசாரகன் செந்நிறமாய்க் காய்ச்சின பால் இரண்டு டம்ளர்களில் ஊற்றி ஆபீல், வாழைப்பழம் முதலியவைகளை இரண்டு தாம்பாளங்களில் வைத்துச் சென்றான்.

மதியுள்ளவரான கிழவர் பரந்தாமன் உண்மையைச் சொல்லத்தயங்குகிறானென்றறிந்து "ஐயா! [illegible]லைக்கடனை முடித்துக்கொண்டிருக்கிறீர்களென்று உமது முகம் கூறுவதால் இந்த ஆகாரங்களை உட்கொள்ளுங்களாக. மற்ற விஷயங்களைப் பிறகு பேசிக்கொள்ளலாம்." என்று கூறி முகமலர்ச்சியுடன் பழங்களை எடுத்துக் கொடுத்தார்.

உண்மையே உருக்கொண்ட உத்தமரிடம் தான் [illegible] நடந்துகொள்வது அழகில்லையென்று நிச்சயித்தான் பரந்தாமன். பெரியவரிஷ்டப்படியே பழம் பால்களை உட்கொண்டு [illegible] பத்ரிகை யொன்றைக் கையிலெடுத்து வாசிக்கலானான்.

பெரியவரும் ஓர் சாய்வு நாற்காலியில் அமர்ந்து கண்களை மூடிக் கொண்டார்.

பத்திரிகை படித்து முடிப்பதற்குள் மணி $8\frac{1}{2}$ [illegible] [illegible]ன் பேப்பரை மடித்துப் பெரியவரைப் பார்த்தான். அவர் தியானத்திலிருப்பதை யறிந்து மௌனமாயிருந்தான். இவன் மௌனமாயிருந்தாலும் மனம் அமைதியாயிருக்கவில்லை. [illegible] எதை யோசித்துப் பிரயாணப்பட்டான் என்னும் விஷயம் ஞாபகத்துக்கு வந்தது.

"ஆம், லலிதாவை மறந்துவிடவேண்டும். ஆஸ்தியில் பாதி பாகத்தை அவளுக்குக் கொடுத்தால் ஆயுள்வரையில் ஸுகமாய்க் காலம் தள்[illegible]வாள். பாக்கிப் பாதியில் அர்த்த பாகத்தை தர்மம் செய்வதில் வழங்க[illegible]வண்டும். மீதியுள்ளதை கல்யாணி, என் ஸகோதரிமுதலியவர்களின் [illegible]வனார்த்தம் வைப்பது அவசியம்".

பரந்தாமன் கெதி என்ன? [illegible]தசம் சென்று ஸந்நியாஸியாய்க் காலம் கழிப்பதேயாகும். இந்த [illegible]ணையோடு வெளியே புறப்பட்டான். போகும் முன் தன் [illegible]ஞாதமான லலிதாவின் முகத்தைப் பார்க்க விருப்பங்கொண்டு [illegible]லஸூர் வந்தான். நடு இரவில் கதவைத் தட்டினால் என்ன நினைப்பார்களோ வென்று அ[illegible] [illegible]டியில் இரவைக் கழிக்க மனங்கொண்டான். பித்தம் பிடித்தவன்போல் தத்தளித்து நிற்கையில் [illegible]பற்காலம் கிழ[illegible]ரைக் கண்டான். பிறகு நடந்த விஷயங்[illegible] ஆலோசிக்கையில் பெருமூச்சுண்டாயிற்று. கண்களை [illegible] பார்த்தான். கருணையே [illegible]க்கொண்ட கிழவர் "ஐயா!" என்று அழைத்தார். பரந்தாமன் என்ன என்று கேட்டான்.

ஞானகுடீரம்

[illegible]என் தாய் எழுதியுள்ள கடிதத்தைப் பார்த்தால் எனக்கு ஸந்தோஷமுண்டாகிறது. தேசயாத்திரை செல்வதாய் தெரிவித்திருக்கிறார். தாத்தாவும் வருகிறாராம். வேடிக்கைகளைப் பார்க்கலாம். போகும் முன் எ[illegible] பெருமூச்சு விட்டா[illegible] ல[illegible]தா.

காலை 9 ம[illegible]யிருக்கும். ஓர் வண்டி தன் வீட்டுவாசலில் நிற்கக் கண்[illegible]யிடம் தெரிவித்த[illegible] ஸ்பர்சத்தாலறிந்த மாது எழுந்து மகளைக் [illegible]டித்து[illegible] வண்டியில் ஏறினாள். சகடம் பெரியவரின் [illegible]நின்றது. அ[illegible]யும் மகளு[illegible] ஆவலுடன் பெரியவரைப் பணிந்தார்கள். விருத்த எ[illegible]ம் பெ[illegible]மணிகளை ஆசீர்வதித்து உட்பக்கம் செல்லும்படி கட்டளையிட்டார்.

[illegible]மவர் வஸிக்கும் பங்களா[illegible]கு "ஞானகுடீரம்" என்று பெயரிருந்தது. லலிதா [illegible]லோக வைபவங்களைப் பார்த்தறியாதவளாதலால் ஆச்சர்யத்துடன் தோ[illegible] முதலியவைகளைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்தாள். அவள் தாய் ஓர் [illegible]றையில் படுத்துக்கொண்டாள்.

லலிதாவின் மனம் தோட்டத்தையும், அங்குள்ள புஷ்கரிணி என்ற பெயருள்ள குளத்தையும் பார்க்க விரும்பிற்று. தன் எண்ணத்தை அன்னையிடம் கூறி உத்தரவு பெற்று சுற்றலானாள். சிறிய கற்குன்றுகள் அங்கிருக்கக் கண்டு ஸந்தோஷத்துடன் அவைகளை ஸ்பர்சித்துச் செடி கொடிகளைத் தொட்டு, பு[illegible]களைக் கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டு ஆநந்தமனுபவித்தாள்.

தெய்வ விலாஸத்தை யார் அ[illegible]வார்கள். பரந்தாமன், அந்தத் தோட்டத்திலுள்ள குளத்தில் நீராடிக்கொண்டிருந்தவன் தலைநிமிர்ந்து பார்த்தான். "லலிதா! எங்கு வந்தாய்" என்று ஆவலோடு ஓடிவந்து கேட்டான்.

அசைவற்று நின்றாள் கன்னிகை. பேசவில்லை. பரந்தாமனைப் பார்த்தவண்ணமாய்த் தலை சாய்ந்தாள். அவளுடைய பரிதாப[illegible] சொல்லத்தரமன்று. வந்தவிடத்திலும் தன்னுடைய [illegible]வியாதி[illegible] [illegible]க்க வேண்டுமா? என்[illegible]ள்வியுடன் தயங்கினாள். மறுபடி "லலிதா நீ இ[illegible] வந்த காரணமென்ன?" என்று அருகில் வந்து கேட்டான் [illegible]

"சுவாமி! இது என் பாட்டனருடைய தோட்டம். என் தாய் தன் தந்தையைப் பார்க்க வந்தார். அவருடன் நானும் வந்தேன். விநோத வனத்தைப் பார்க்க மனங்கொண்டதால் இவ்விடம்வர நேர்ந்தது. தாங்கள் வந்த காரணமென்ன?" என்று வினவினாள் ஸுந்தரி.

"நான் என் குறையைச் சொல்லவேண்டுமா? [illegible]ண மறந்து ம[illegible] காடுகளில் திரிய வெண்ணியிருக்கிறேன். அதன் பொருட்[illegible] இவ்விடம் வந்தது. மறுபடி உன்னைக் கண்[illegible]னம் தா[illegible]. பேசலானேன்" என்று வருத்தத்துடன் பரந்தாமன் மொழிந்தான்.

"நான் அத்தகைய ப[illegible]யா? [illegible]ரிருக்கும் ஊரில்கூட நீர் வஸிக்க மனமில்லாமல் செல்வது என்னுடைய தௌர்ப்பாக்யத்தை [illegible] வெளியிடுகிறது" என்று கண்களில் [illegible] பெருக வாடி நின்றாள் வ[illegible]தை.

பரிதாபத்துடன் "லலிதா! உன்னை நான் [illegible]த்த[illegible]ன்று. என் நிலைமை அவ்[illegible]தமி[illegible]க்கிறதென்று கூறினேன். நீ வீ[illegible]தப்பார்த்தம் செய்துகொண்டு வருந்துகிறாய். உன் அழகிய கண்கள் செவந்து

ஜலத்தைச் சொரிகின்றன. என் மனம் தாளவில்லை. கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொள்" என்று பரந்தாமன் கூறினான்.

லலிதா பேசவில்லை. அவள் மனம் சங்கடத்திலாழ்ந்தது. பெருமூச்சு விட்டாள். ஒன்றும் சொல்லாமல் ஞானகுடீரம் செல்லலானாள்.

பரந்தாமன் அவள் போவதைக் கண்டு "பெண்ணே! என்னுடன் பேசுவதுகூட தவறென்றெண்ணிச் செல்கிறாய்போலும். இதுதான் கடைசிமுறை. இனி என்னைக் காணமாட்டாய். ஒரு வார்த்தை சொல்கிறேன். அதைக் கேட்டு உன்னிஷ்டம்போல் நட. இந்தா! இந்தக் கடிதத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு ஒழிந்த நேரத்தில் படித்துத் தெரிந்து கொள்" என்று அவள்முன் வந்து காகிதமொன்றை ... கொடுத்தான். அங்கனை அதை வாங்கிக்கொண்டு "தர்ம புருஷா! அவஸரப்படாதீர். நீர் எங்கும் செல்லவேண்டாம். என் தாய் மிக நல்லவர். படித்தறிந்த ... நன்மையை நாடி உழைப்பவர். உம்மிடம் அவருக்கு ... முதல் மனைவி யிருக்க இரண்டாவது பத்தினியாய் உம்மை நான் மணப்பதைப்பற்றி ஆலோசிக்கிறார். இந்த ... லசத் ... ல் இவ்விடம் ... அவருடைய வாழ்நாள் ஸங்க ... வ ... வருகிறது. என் தந்தைக்கு, அநேக மனைவிகளுண்டு. அவர்களால் அடைந்த துன்பத்தை என் அன்னை இன்னமும் மறக்கவில்லை. நான் தங்கள் வீட்டுக்கு முதல் முதல் வந்தபொழுதே எனக்கு மரியாதை ...ப்க் கிடைத்தது. யாதொரு ஸம்பந்தமும் இல்லாதிருக்கையி ... எனக்குக் கஷ்டம் உண்டாயிருக்க, தங்களைச் சொந்தமாயெண்ணி நான் வருவேனாகில் ... வருத்தம், கோப தாபாதிகள் ஸம்பவிப்பது ஸகஜமல்லவா ... லும் ... தம்மாளின் ஸ்நேகம் தடைபட்டு என்னை நிந்திக்கத் தொ ... தாயின் கொள்கை என்னவென்றால் தன்னால் யாரும் துன்பமடையக் கூடாதென்பதே. எத்தனை கஷ்டம் வந்தாலும் ஸகித்துக்கொள்வ ... மைத் ... ண்பதே அவருக்கிஷ்டம். ... நிலை ... யப்பார். என் ... த்தா பலமுறை என் அன்னையை அழைக்க வந்தார். அவ்வம்மை ... தமது மனக்குறையோடு ஒருவரிடமும் ... முடியாதென்று மறுத்துவிட்டார். என் ... நன்மையை நாடி இன்று இங்கு வந்துளர். மாதாமகர் என்ன ... சொல்கிறாரென்பதை கவனிக்கிறேன். நீங்கள் என்னிடம் கூறும் ... எங்கும் செல்லவேண்

டாம். நான் வந்து வெகுநேரமாயிற்று. உத்தரவு கொடுங்கள். போகிறேன்' என்று மொழிந்தாள் மங்கை.

மதுரமொழியைக் கேட்டதும் பரந்தாமன் பரவசமடைந்து "லலிதா! என்மேல் பிரியங்கொண்டு இத்தனைநேரம் வசனித்தாயே! நான் பூரிப்படைந்தேன். என் ஆயுள்வரையில் நீ காத்திருக்கச் சொன்னாலும் நான் உன்வரவை எதிர்பார்த்திருப்பேன். உன் அன்பான சொல்லும், அடக்கமும், அறிவும், அழகும் என்னை வசியமாக்கிக் கொண்... உன்னைப் பெற்றால் உலகமுண்டு. இல்லையேல் மயான ஸ்நேகமேற்படும். நான் யோசித்து யோசித்துத் தீர்மானித்த விஷயம். லலிதா! நேரமாகிறது. நீ செல். ... பேசுவோம்" என்று கூறினான் பிரபு.

"அன்பாவதாரமே! இந்தக் காகிதத்தில் என்ன இருந்தாலும் நான் தற்சமயம் கொண்டு செல்வது உசிதமன்று. தாங்களே வைத்துக் கொண்டிருங்கள். என்னிடம் இஷ்டமிருக்குமாயின் ... னவே நாம்பேசி... கொண்டுவந்திருக்கிறோம் என்று ... ண்ணுவ ... ஸந்தேகமும் உதிக்காவண்ணம் நாம் நடந்து கொள்ள ... அவசியம். நீங்கள் மனம் வருந்தாமலிருந்தால் ... ன் விருப்ப ... யவை ... வேன. என்றைக் ... உம்முடைய ... மதியில் நானே அதிகாரிணி என்றறியுங்கள். இது தெய்வமறியச் சொல்லும் வார்த்தை. என்னைப் பெற உமக்கிஷ்டமிருந்தால் நீர் ஊரைவிட்டு அகலக் கூடாது. உம்முடைய தொழிலைச் ஸரிவர ... த்திபரோபகாரியாயிருந்து பிரபு பதவியில் வாழ்ந்திரு ... என் தாய் என் ... க்கு விரோதம் செய்யார். நான் வாய்விட்டுச் சொல்... ருப்பதற்குக் காரணம் கூறுகிறேன். என் பிதாவால் என் அன்னை மனம் நொ... கிறார். அவருடைய கஷ்டத்தைப் பரிஹா... என் ஸ்நேகத்தை நான் தேடிக்கொள்வதென்றால் என் மனம் இசையவில்லை. என் பாட்டனார் எந்தவிதத்திலும் எங்களுக்கு நன்மையையே தேடுவார். என் அபிப்பிராயத்தை தாய் பூர்ணமாயறிந்துள்ளார். நான் தங்களைத் தான் புருஷனாய் வரித்திருக்கிறேனென்பது அவருக்குத் தெரியும். அதிகமென்ன? என் ஸ்வாமி தாங்களேயாவீர். இதோ என்னுடைய நமஸ்காரத்தை ஏற்றுக்கொள்வீராக" என்று பணிந்து பரபரவென்று நடந்தாள் நாரீமணி.

குழந்தாய்! என் கண்மணியே! ஓடிவா. என் உயிர் பிரியும் ஸமயத்தில் கிட்ட இரு என்று தாய் கூறுவதுபோல் கேட்கவே லலிதா திடுக்கத்துடன் வீட்டுக்குள்ளோடித்தாயைக் கட்டிக்கொண்டு அம்மணீ! என்ன சொல்லும்? எதற்காக பயங்கர வார்த்தைகளை வசனிக்கிறீர்கள்? என்று கேட்டாள்.

"கண்ணே! நான் போகிறேன் கடவுளிடம்! உன் தந்தை மடிந்தாரென்று தந்தி வந்தது! இனி என் வாழ்வு முடிந்தது! நான் இறக்கப் போகிறேன்! நீ அநாதையானாய்! உன்னை ஆதரிப்பவர் ஆதிநாதனே! தாத்தாவிடம் இனி வஸித்துக்கொண்டிரு! என்னை மறந்துவிடு! உன்னைக்கண்டு ஆநந்தப்படும் பாக்யம் எனக்கில்லை! ஈசன் காப்பாற்றுவாராக!" என்று கருணையுடன் குமாரியை முத்தமிட்டு கண்க[illegible] மூடிக் கொண்டாள்.

"ஐயோ! [illegible]மணீ! நீர் இவ்விதம் என்னை விட்டுச் சென்றீரே! இதற்காகவா காலையில் இவ்விடம் வந்தீர்? நா[illegible] மருந்தை அறியவில்லை[illegible]ன் அம்மணீ! எனக்குயாருளார்? நான் தனி[illegible]ல் எப்படி வஸிப்பேன்? [illegible] ஐயோ! உமது உயிர் [illegible] இதுதான் தர்மமோ? ஒருவார்த்தைகூட சொல்லாமல் மாண்டீரே! அம்மா! இனி [illegible] அழைப்பேன்? எவர்களுடன் பேசுவேன்? உம்மைப்போல் மௌனவிரதம் எனக்கு ஸித்திக்குமா? கண்திறந்துபாருமே! கனிவாயால் பேசுமே! களி[illegible]டன் எ[illegible] ஆதரிப்பீரே? தர்மவதியே! நான் எப்படி வஸிப்பேன்" என்று முகத்தில் [illegible]றைந்துகொண்டாள் மோகனவல்லி.

கிழவர் வாடி[illegible]த்துடன் குமாரியை ஸமாதானப்படுத்தி பிரேதத்தை சுடலைக்குக் கொண்டுசெல்ல ஏற்பாடு செய்யலானார்.

லலிதாவின் ரோதனம் அதிகரித்தது. அழுகைக்குரல் கேட்கவே [illegible]காமன் பயந்து பங்களாவுக்குள் வந்து பார்த்தான். அங்குள்ள பரிதாப காக்ஷியைக் கண்டு கண்ணீர் பெருகத் தன் உயிர்கிளியாகிய லலிதாவை ஸமாதானப்படுத்த முயன்றான். லலிதா [illegible]ழுதழுது சிலையைப் போலிருந்தாள். பரந்தாமனுடைய பிரயத்தனம் [illegible]யர்த்தமாயிற்று.

மாயநோய்

ஞானகுடீரத்தில் லலிதா படுக்கையோடு உறவாடினாள். அவளுடைய மனத்துயரத்தை மாற்ற யாராலும் ஸாத்யமில்லை. அவளுடைய தேகஸ்திதி நாளுக்கு நாள் அபாயத்தைக் குறிப்பித்தது. வைத்யர், மாந்திரீகர்களை அழைத்து வந்து காட்டினான் [illegible]ரந்தாமன். விருந்தரும் வேண்டிய சிகித்ஸைகளைச் செய்தார்.

பெண்மணி கண் திறப்பாள். கடுகடுத்து நயனங்களை மூடிக்கொள்வாள். மருந்தைக் கொடுத்தால் வாய்திறவாள். அதிக கஷ்டத்துடன் ஔஷதம் உள்ளே செல்லும். பால் அருந்துவதென்றால் பல்லைக் கடிப்பாள். இரண்டு மாதங்களாயின. குணமுகத்தைக் காணவில்லை. அவளுடைய ஸந்தோஷத்தை விருத்திசெய்ய பற்பல விநோதங்களை ஏற்படுத்தினான் பரந்தாமன். பாட்டு, வாத்தியம், கிராமபோன், ஆ[illegible]ம், விகடம், சித்திரப்படக் காக்ஷி முதலியவைகளை [illegible]மல் நடத்தி[illegible]

இவனைப்போல அன்புள்ளவர்கள் லலிதாவுக்கு [illegible] கிடையாது. அவளுடைய துர்ப்பாக்யத்தால் அவன் செய்யும் உபகார[illegible] [illegible]பட[illegible]. வேதாந்த விசாரணை செய்யும் கிழவருக்கு இந்தக் கஷ்டமேன் என்ற கேள்வி பரந்தாமனுக்கு உதித்தது. அவன் கிழவரிடம் தன்னபிப்பிராயத்தை வெளியிட்டான்.

"ஐயா! தாங்கள் வயோதிகர். லலிதாவை ஆதரிப்பதென்றால் தங்களால் முடியாது. எ[illegible]துக்கு அழைத்துச் சென்று [illegible]கப்படும் மார்க்கத்தை ஏற்படுத்துகிறேன். உத்தரவு கொடுத்தருளும்." இந்த வார்த்தையைக் கேட்டு வயோதிகர் சற்று யோசித்து "பரந்தாமா! நான் இவளைக் காப்பாற்றுவதென்றால் முடியாத காரியமேயாகும்! இவள் பிழைப்பாளென்பது ஸந்தேகம்! [illegible]யும் உத்தமன். பிரபுவாயிருக்கிறாய். என் மகளுக்கு [illegible] ஆஸ்தி [illegible]ழுவதையும் எழுதி வைத்திருந்தேன். அவள் அதை ஏற்றுக்கொள்ளாமலிருந்தாள். [illegible]வளும் மாண்டாள். இனி லலிதா அதற்குப் பாத்தியமுள்ளவள். அவளும் மேலுலகை எட்டிப் பார்க்கிறாள். பிழைத்தால் அவளுக்குப் பொருளைக் [illegible]காடு. அவளிஷ்டப்படும் புருஷனை மணந்துகொண்டு ஸ[illegible]மாயிருக்கட்டும். இறந்தால் தர்மகாரியங்களில் செலவிடு. நீ அழைத்துச் செல்வதில் எனக்காக்ஷேபமில்லை. உன்னை

விட பக்ஷமாய்ப் பார்ப்பவர்கள் அவளுக்கில்லை" என்று கூறினார்.

அவர் சொன்னபடி. ஸம்மதித்து தன் உல்லாஸ மந்திரத்துக்கு லலிதாவைப் பல்லக்கில் படுக்கவைத்து எடுத்துவரும்படி ஏற்பாடு செய்தான்.

மின்சார விளக்குகளும், மின்சார பங்காக்களும், அந்த மந்திரத்தில் நிறைந்திருந்தன. சுத்தமான காற்றும், தோற்றமும் அமைந்துள்ள அறையில் அங்கனு மணியை மஞ்சத்தில் படுக்க வைத்தான். பணிவிடை செய்ய இரண்டு ஸேவகிகள் ஏற்பட்டனர். கண்ணை இமை காப்பதுபோல் அருகிலிருந்து அவளைக் கவனித்தான் பரந்தாமன்.

கிழவரால் கொடுக்கப்பட்ட ஆஸ்தி லலிதாவுக்கு லக்ஷக்கணக்காயிருந்தது. விருத்தர் கர்நாடக ஸமஸ்தானத்தில் மந்திரியாயிருந்து ஏராளமான பொருள்களைப் பெற்றிருந்தார். அநேக ஜமீன்களும், தோட்டங்களும் அவருக்குச் சொந்தமாயிருந்தன. புத்திர ஸந்ததி கிடையாது. லலிதாவின் தாய் அவருடைய [illegible]ள். உத்தமியான அவள் பர்த்தாவிடம் [illegible]லித்து பல கஷ்டங்களை யநுபவித்து [illegible]ரியை விட்டாள். வயோ[illegible] ஆதியில் பெண்விஷயமாய் [illegible] வேதாந்த விசாரத்தால் மனம் தேறித் தனியாய்க் காலம் கழித்தார். லலிதாவின் ஸ்திதி எத்தகையதோ அறியவேண்டும்.

சற்றேனும் சலிப்பில்லாமல் ஸௌந்தரியின் தேகஸ்திதிக்கேற்ற ஸௌகசௌக்யாதிகளைச் செய்[illegible]வந்தா[illegible]ரபு. தன் புருஷன் அயல் தேசம் செல்லவில்லையென்றும், உல்லாச மந்திரத்தில் ஓர் பெண்ணோடு ஸந்தோஷமும் பாடுபடுகிறானென்றும் கல்யாண[illegible] அறிந்தாள். பொறுமை கொண்டு எந்தவிதத்திலாவது அங்கு சென்று உண்மையை அறிய வேண்டுமென்று [illegible]னினாள்.

புத்திசா[illegible]யான பரந்தாமன் லலிதா [illegible]ஸிக்கும் இடத்தில் இரண்டு சிப்பாய்களைக் காவல் வைத்திருந்தான். அங்கு யாரும் செல்லக்கூடாதென்ற கட்டளை யிருந்தது. தம்[illegible]யின் நிலைமையைக் கண்[illegible] நமக்கை. ஆச்சர்யமுற்று [illegible] அவளைப் பார்க்க விரும்புவ[illegible] ஓர் வேலைக்காரனிடம் சொல்[illegible]னுப்பினாள்.

பரந்தாமன் அவளை வரும்படி தெரிவித்[illegible] ஸகோதரி உல்லாஸ மந்திரம் வந்தாள். அவ்விடத்தில் படு[illegible]திருந்த பெண்ணைக்

ஞானசந்திரிகா

இது சில வருஷங்களுக்கு முன் மாதப்பத்திரிகை ரூபமாய் வெளிவந்து ஜனங்களின் பிரியத்தைக் கவர்ந்துகொண்டிருந்தது. சிற்சில அசந்தர்ப்பங்களால் நடவாமல் நின்றது. தற்காலம் இதை அடியிற் கண்ட விதமாய்ப் பிரசாரப்படுத்த நிர்மாணித்திருக்கிறோம்.

வேதாந்தம், நீதியைப் புகட்டும் நாவல், மதியைக் கொடுக்கும் நாடகம் ஆகி மூன்று பாகங்களைக்கொண்ட ஓர் புஸ்தக ரூபமாய் வெளிவரும். ஒரு வருஷத்தில் சேரும் பிரதிகளைத் தனித்தனியே பிரித்து வேதாந்த புஸ்தகம், நாவல், நாடகங்களாய்ப் பயிண்டு செய்துகொள்ளலாம்.

பெண்கல்வி, ஸத்ஸங்கம், தர்மமார்க்கம், விஷய ஸம்பாஷணை, பரோபகாரம், ஜீவகாருண்யம், ஸ்நேகவார்த்தை, மாதாபிதாக்களிடம் மக்கள் நடந்துகொள்ளும் முறை, பெற்றோர்கள் பிள்ளைகளுக்குச் செய்யவேண்டிய கடமை, ஸ்கோதரப் பிரேமம், பர்த்துபிரியம், ஸதிபதிகளின் ஒற்றுமை, ஆத்மதத்வம், ஈச்வரபக்தி, மஹாத்மாக்களின் மகிமை ஆகிய அனேக ஸத்விஷயங்களை விளக்கும் “ ஞான சந்திரிகா ” என்னும் அருமைக் கிரந்தத்தை ஒவ்வொரு ஸகோதர ஸகோதரியும் வாங்கி வாசிப்பார்களாக.

செந்தமிழ் நடையில் சிறுவர் சிறுமிகளும் படித்து ஆநந்திக்குமாறு எழுதப்பட்டு, உயர்ந்த காகிதத்தில் அழகிய அக்ஷரங்களுடன் புஸ்தகம் சோபிக்க அச்சடிக்கப்பட்டிருக்கும். இதில் வரும் விஷயங்கள் மனச்சாந்தத்தை ஸதா விளைத்துக்கொண்டிருக்கும். வேதாந்த பாகம் மனிதர்களுக்கு மிகுந்த திருப்தியைத் தருமென்பதிற் சந்தேகமில்லை.

“ நிரஞ்சனா ” என்ற நவீன நாவல் மனோத்ஸாகத்தைத் தந்து மாணவ ஸதி பதிகளைத் தர்மமார்க்கத்தில் நடக்கச் செய்யும். தற்கால நாகரீகத்தை யனுஸரித்தும் முற்கால வைதீக ஆசாரணையை விடாமலும் ஆரிய மாதர்களின் பதிவிரதா பரிபாலன மகிமையை விருத்திப்படுத்தும் விதத்தைக் கற்பிக்கும் மாதிரியாக வரையப்பட்டிருக்கிறது.

“ பர்த்ருஹரி ” இதை நாடகமாய் எழுதியிருக்கிறது. இந்தியாவில் அரசாண்ட விக்ரமாதித்யனுடைய ஸகோதரனே பர்த்ருஹரி என்பவன். உத்தமியான இவ்வரசனுடைய மனைவி பானுமதியின் பதிபக்தி உலகத்தோரால் மெச்சத் தகுந்தது. அதி மேதாவியான அரசனிடம் அவன் காட்டிய அன்பு, பக்தி நடத்தைகள் ஒவ்வொரு ஆரிய குடும்ப மாதர்களும் அறியவேண்டியது அவசியமாகும்.

அத்யவச்யமான விஷயங்கள் “ ஞானசந்திரிகா ” வில் வெளியாகா. இதன் வருஷ சந்தா 1—4—0 ரூபாயாகிறது. வேறுவித தபாற்செலவில்லை. இதை வாங்குதற்கு ஒவ்வொருவருக்கும் மெஸர்ஸ் R. F. ஷர்மா & கம்பெனியாரால் தயாரிக்கப்பட்ட ராஜதம்பதிகளின் படம் 1 இனாமாய்க் கொடுக்கப்படும்.

மேற்கண்ட 3 புஸ்தகங்களையும் தனித்தனியே வாங்குவோர்களுக்குப் புஸ்தகமொன்றுக்குத் தபாற்செலவுடன் 12 அணா வீதம் வி. பி. யில் கிடைக்கும்.

வேண்டியவர்கள் அடியிற்கண்ட விலாஸத்துக்கு எழுதினால் வி. பி. போஸ்டில் அனுப்பப்படும்.

பூண்டுறை-விசாலாக்ஷி யம்மாள்,
எடிடர், ஹிதகாரிணி, மயிலாப்பூர், மதராஸ்.

Madras: C. Loganadham Bros, The Guardian Press, Mount Road